

Εδρεύετο

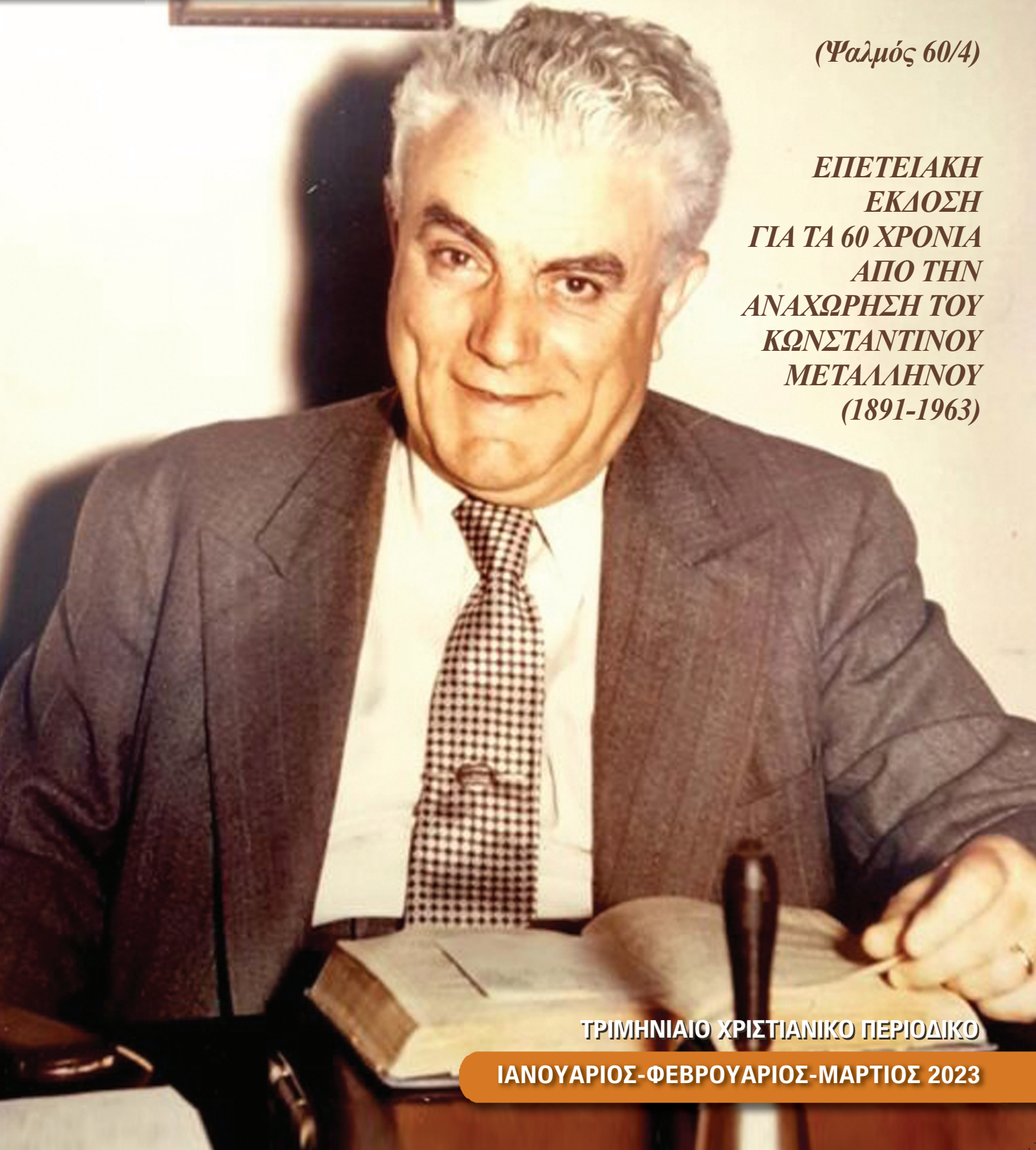
ΤΕΥΧΟΣ 86

ΒΗΜΑ

*«Έδωκας εις τους
φοβουμένους σε σημαίαν,
διά να υψόνηται υπέρ
της αληθείας»*

(Ψαλμός 60/4)

**ΕΠΕΤΕΙΑΚΗ
ΕΚΔΟΣΗ
ΓΙΑ ΤΑ 60 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΗΝ
ΑΝΑΧΩΡΗΣΗ ΤΟΥ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ
ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ
(1891-1963)**



ΤΡΙΜΗΝΙΑΙΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2023

Α΄ ΤΡΙΜΗΝΟ:
ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ-ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ-ΜΑΡΤΙΟΣ 2023

ΕΤΟΣ 22° • ΦΥΛΛΟ 86°

ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ
ΤΩΝ ΕΛΕΥΘΕΡΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΩΝ
ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ
ΑΛΚΙΒΙΑΔΟΥ 5, 104 39 ΑΘΗΝΑ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΗΣ
- ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΚΑΤΑ ΝΟΜΟ

Ιωάννης Γρίζος
Τηλ.: 210 7487771

E-mail: giannisgrizos@yahoo.com

ΣΥΜΒΟΥΛΟΙ ΕΚΔΟΣΗΣ:

Τέρτιος Πετροβατζής
Μάνος Δαμιανάκης

ΕΛΕΓΧΟΣ - ΔΙΟΡΘΩΣΗ:

Ιωάννης Γρίζος

Τηλ.: 210 7487771 - 6906 419098

giannisgrizos@yahoo.com

Παπαδιαμαντοπούλου 168

Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

ΕΚΤΥΠΩΣΗ:

VOLCANO, ΠΑΝ. ΖΑΦΕΙΡΟΠΟΥΛΟΣ

Μικράς Ασίας 76, Γουδή

Τηλ.: 210 7708375, Fax: 210 7487280

E-mail: info@volcanograph.gr

www.volcanograph.gr

Το «ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»

κυκλοφορεί στις αρχές

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ - ΑΠΡΙΛΙΟΥ

ΙΟΥΛΙΟΥ - ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ

Αποστέλλεται ΔΩΡΕΑΝ σε όποιον
το ζητήσει με e-mail ή με επιστολή του.

ΔΙΑΝΟΜΗ - ΔΙΑΚΙΝΗΣΗ:

Στυλ. Ρούσσος - Γεώργιος Εσσαγιάν

Συντηρείται με αυτοπροαίρετες
εισφορές των αναγνωστών του.

Τραπεζικός Λογαριασμός

για αυτοπροαίρετες εισφορές

ΤΡΑΠΕΖΑ ΠΕΙΡΑΙΩΣ: 6597104860123

IBAN: GR 8801715970006597104860123

BIC PIRBGRAA

(απαραίτητη σημείωση:

«ΓΙΑ ΤΟ ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΒΗΜΑ»)



ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σκέψεις του εκδότη.....	1
Ιωάννης Γρίζος	
Η διαδρομή του Κων/νου Μεταλληνού ανάμεσά μας	
Ελεύθερο ΒΗΜΑ.....	2
Η μαρτυρία μου για τον Χριστό	
Κωνσταντίνος Μεταλληνός	4
Κώστας Μεταλληνός - Κάποιος πραγματικά «μεγάλος»	
Δημοσθένης Κατσάρκας.....	9
«Επειδή σας γνωστοποιήσαμε ...»	
Δημήτρης Λιγνός	10
Κωνσταντίνος Μεταλληνός	
Α. Γαβιωτάκη.....	11
Κ. Μεταλληνός - Ο άνθρωπος της ταπείνωσης και της διανοήσης	
Αντώνης Περιάλης	14
Η γνωριμία μου με τον Κώστα Μεταλληνό	
Σοφία Περιάλη.....	18
Η προσωπικότητα του Κώστα Μεταλληνού	
Απόστολος Αγωγιάτης	20
22 Ιανουαρίου 1963	
Γιώργος Κίτρος.....	21
Προσανατολισμός στην ύπαρξη	
Κωνσταντίνος Μεταλληνός	22
Ύμνοι του Κωνσταντίνου Μεταλληνού	25
Σταχυολογήματα απ' το συγγραφικό έργο του Κων/νου Μεταλληνού	
Ελεύθερο ΒΗΜΑ.....	26
Ο Κωνσταντίνος Μεταλληνός που γνώρισα	
Κώστας Γρηγοριάδης.....	28
Οποίων έργων έκαμε ο Ιησούς για μένα	
Κωνσταντίνος Μεταλληνός (ύμνος).....	οπισθόφυλλο

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αγαπητοί φίλοι,

Τον Γενάρη του 1963 άνοιξε τα φτερά του για την ουράνια πολιτεία ο δούλος του Θεού Κωνσταντίνος Μεταλληνός. Πρωτοστάτης και ιδρυτής των εν Ελλάδι Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών.

Σήμερα, 60 χρόνια αργότερα, στρέφουμε με ένα ιδιαίτερο τρόπο τις ψυχές μας, τα πνεύματά μας, τις αναμνήσεις μας, τα σπινθηροβόλα σκιρτήματα των καρδιών μας στον «αγαπημένο θείο Κώστα» και στα γεγονότα εκείνων των καιρών που οι περισσότεροι από μας σήμερα δεν τα έχουν ζήσει.

Αγαθή χειρ Θεού αναβίβασε τον αγαπητό μας αδελφό απ' το Σούνιο στην ουράνια πατρίδα. Ήταν 22 Ιανουαρίου, ημέρα Τρίτη του 1963. Ένα εκλεκτό σκεύος εκλογής περνούσε τις ουράνιες πύλες και ταυτόχρονα στην ιστορία.

Το τεύχος που κρατάτε στα χέρια σας είναι αφιερωμένο κατά κύριο λόγο στο πέρασμα του «θείου Κώστα» ανάμεσά μας. Θα έχετε την ευκαιρία από αγαπητούς αδελφούς και αδελφές να γνωρίσετε όσα συνέθεσαν την ακτινοβολία του φωτός μέσα στο οποίο εκινείτο και ζούσε ο Κώστας Μεταλληνός. Μια ερώτηση θα θέσουμε από την πλευρά μας. Απλοϊκή ίσως για κάποιους. Έφυγε, τελείωσε ο αγαπητός αδελφός Κώστας, αποτελώντας μια φευγαλέα ανάμνηση που συνθλίφτηκε κάτω απ' το βάρος του Πανδαμάτορα χρόνου; **Κάθε άλλο.** Βρίσκεται μαζί μας, έχοντας αφήσει πίσω του μια πλειάδα Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών σε όλες τις γωνιές της Ελλάδος – 43 σε αριθμό – που δίδουν τη μαρτυρία του Ιησού Χριστού. Το πνεύμα της διδασκαλίας του τις διαποτίζει και ό,τι έχει σχέση με την προσωπικότητά του, βρίσκεται στις βιβλιοθήκες των εκκλησιών, στα σπίτια των πιστών και στις καρδιές μας.

Κρατάμε με εμπιστοσύνη ό,τι μας παρέδωσε, καθώς η φωνή του διαπερνά την απεραντότητα των ουρανών και φθάνει στα αυτιά μας ενθαρρυντικά. θεμελιωμένη και οικοδομημένη στον αιώνιο Λόγο του Θεού: «*Μη φοβού μικρόν ποίμνιον· διότι ο Πατήρ σας ευδόκησε να σας δώση την βασιλείαν*» (Λουκάς 12/32).

Και οι λόγοι της Βιβλικής διδασκαλίας του είναι ευήκοοι και αγαπημένοι, γι' αυτό μπορούμε να πούμε «...καίτοι αποθανών, έτι λαλεί» (Εβρ. 11/4).

Με εκτίμηση,
Ιωάννης Γρίζος



Αγαπητοί αδελφοί και φίλοι του Ελευθέρου ΒΗΜΑΤΟΣ,

Όσοι πληροφορηθήκατε ότι το συγκεκριμένο τεύχος (N° 86) είναι αφιερωμένο στον Κωνσταντίνο Μεταλληνό και για διάφορους λόγους δεν το λαμβάνετε μπορείτε χωρίς καμία οικονομική επιβάρυνση να το ζητήσετε στο τηλ. 2107487771 - κιν. 690 641 9098 ή στην ηλεκτρονική διεύθυνση: giannisgrizos@yahoo.com (Κο. Γρίζο).

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Η διαδρομή του Κων/νου

Γέννηση:

16/02/1891 στην Κορακιάνα της Κέρκυρας. Χωριό στο Κοράκιο όρος, σημείο συνωστισμού κοράκων.

Αναχώρηση για την ουράνια πατρίδα:

22/01/1963 απ' τις κατασκηνώσεις του Σουνίου.

Οι γονείς του Σπύρος και Κωνσταντίνα ζούσαν στον δήμο Ασπιλιωτών, όπου ο πατέρας του είχε εκλεγεί άμισθος Δήμαρχος. Ο Κώστας ήταν το πρώτο παιδί και ακολούθησαν οι δύο αδελφές του, μία εκ των οποίων, η Παγώνα, αναφέρεται συχνά στις διηγήσεις του. Οικογένεια αγαπητή σε όλους τους συντοπίτες του, μεγάλωσε με ηθικές και οικογενειακές αρχές που χαρακτήριζαν τους επαρχιώτες εκείνης της περιόδου, οικοδομημένες στον βαθύ αλληλοσεβασμό και την εντιμότητα. Σε ηλικία 15 ετών έχασε τον πατέρα του.

Μεγάλωσε συνειδητά φιλελεύθερος και ενεργό ως σπουδαστής της Μαθηματικής σχολής Αθηνών, απορρίπτοντας το μεταφυσικό, το οποίο στα πρώτα χρόνια της νεότητάς του αποτέλεσε το αντίπαλο δέος του και ταυτόχρονα τον αντίπαλο εχθρό του. Γνώστης της Γαλλικής και αργότερα της Γερμανικής γλώσσας, διάβασε αρχικά το βιβλίο του Φρανσουά Ωγκύστ Ρενέ ντε Σατωμπριάν με τίτλο «Le Génie du Christianisme» (Η Ιδιοφυΐα του Χριστιανισμού), που αποτέλεσε την αφορμή σκέψεων περί του Χριστιανισμού. Στη συνέχεια, μελέτησε εντατικά το έργο του Μπλαϊζ Πασκάλ «Pensées» («Στοχασμοί»). Αυτό τον οδήγησε στη μετάνοια και την πίστη στον Ιησού Χριστό.

Συνειδητοποίησε ότι ο άνθρωπος είναι ηθικά εξαχρεωμένος, ζώντας μέσα σε πυκνά σκοτάδια. Ο Θεός όμως δίδει αισθητά σημεία για να γνωρισθεί από ανθρώπους που ειλικρινά Τον αναζητούν. Υπάρχει αρκετό φως για να φωτίσει τους ειλικρινείς και αρκετό σκοτάδι για να τυφλώσει τους αρνητές του Θεού. Στη φάση εκείνη της ζωής του ο Μεταλλνός διέκρινε το χάος και την εξαθλίωση της ψυχής του, αναγνωρίζοντας ότι «...ο Χριστός είναι το φως των τυφλών και ο χορτασμός των πεινασμένων ενώπιον του Οποίου πλησιάζουμε δίχως υπερηφάνεια και απελπισία».

Το φθινόπωρο του 1910 παρέδωσε την ύπαρξή του, νεκρή ως προς την αμαρτία και ζων εν Χριστώ ενώπιον του Πατέρα Θεού.

Εκ των πρώτων φίλων του και αδελφών ήσαν ο Βασίλης Χριστόφιλος («ο δάσκαλος»), ο Γιάννης Δημόπουλος και ο Γιάννης Καψάλης. Το 1915 ο Μεταλλνός απέκτησε τον τίτλο του διδάκτορα των Μαθηματικών. Διορίσθηκε στο Ελεγκτικό Συνέδριο και στη συνέχεια - ως μόνιμος υπάλληλος - στο Γενικό Λογιστήριο του κράτους, λαμβάνοντας μηνιαίο μισθό 20 τάλληρα, τα 4



Ο Ναός της Αγίας Αικατερίνης στην Πλάκα
(Χαιρεφώντος 10)

εκ των οποίων έστελνε στη μητέρα του.

Τα πρώτα κηρύγματά του ο Μεταλλνός τα έκανε στους ναούς του Αγίου Δημητρίου και της Αγίας Αικατερίνης (ο ναός του Αγ. Δημητρίου βρίσκεται στην οδό Επιμενίδου 7 και ο ναός της Αγίας Αικατερίνης επί της οδού Χαιρεφώντος 10 στην Πλάκα).

Τα αγαπημένα του εδάφια ήταν: «Τὰ πάντα δυνατὰ τῷ πιστεύοντι» (Μάρκος 9/23), «Μὴ φοβοῦ μόνον πίστευε» (Μάρκος 5/36). Χαρακτηριστική ήταν η απάντηση στην αδελφή του Παγώνα, καθώς αντιμετώπιζε μια περίπλοκη ασθένεια που την υποχρέωσε να έρθει στην Αθήνα, ταραγμένη, αμήχανη και φοβισμένη. Ο Μεταλλνός εμπιστεύθηκε την υγεία της στα χέρια του Χριστού. Η κατάστασή της βελτιώθηκε και στη συνέχεια αποκαταστάθηκε πλήρως. Ο άνθρωπος και υπηρέτης του Θεού βάδιζε και πορευόταν διά πίστεως, έχοντας παραμερίσει εμπειρία, θεολογία και μαθηματικές πανεπιστημιακές γνώσεις. Είχε θεωρήσει τα πάντα σκύβαλα για το έξοχο της γνώσεως του Χριστού.

Ο Βιβλικός και θεολογικός πυρήνας των πεποιθήσεων του Μεταλλνού

Έλεγε και έγραφε ο Μεταλλνός: «Η ηθική ελευθερία του ανθρώπου εδόθη εις αυτόν υπό του Θεού διά να εκηλέξει και να ενταχθεί αυτός εις μίαν εκ των αντιθέτων καταστάσεων που υπήρχαν προ της δημιουργίας του, δηλαδή να ενταχθεί είτε εις την υπηρέτησιν της αμαρτίας, με επικεφαλής κύριόν του τον Σατάν, είτε εις την εξυπηρέτησιν του Θείου θελήματος με επικεφαλής τον Θεόν.

Δημιουργώντας ο Θεός τον άνθρωπον ως ηθικόν ον, με απόλυτη πρωτοβουλή ηθικής εκλογής, δημιούργησε έτσι μια ηθική προσωπικότητα, έναν «μικρόν θεόν», ένα δηλαδή ον τελείως ανεξάρτητον απ' Αυτόν, ως προς

Μεταλληνού ανάμεσά μας



Ο Κώστας Μεταλληνός φοιτητής

τις ηθικές εκδηλώσεις και προτιμήσεις του. Γι' αυτό και η ηθική δημιουργία είναι κατά πολύ ανώτερη απ' την υλική. Η υλική δημιουργία λειτουργεί με τους αναγκαστικούς νόμους της και συνεπώς δίχως την εσχατίστη ηθική αξία απέναντι του Θεού.

Δεν προκαλεί την επιδοκιμασίαν και τον έπαινον από τον Θεόν. Στην περίπτωση όμως του ηθικού σύμπαντος μια απλή υπακοή του ελευθέρου όντος ή παρακοή του προς τον Θεόν, ένα αίσθημα ευγνωμοσύνης ή ευχαριστίας του, μια πνοή αγάπης ή μίσους έχει για τον Θεόν αξίαν πολύ ανωτέρα από όλες τις λειτουργίες του υλικού Σύμπαντος.»

Οι διάφορες στάσεις κατά την προσωπική του ζωή

Ήρθε εις γάμου κοινωνίαν με την αδελφή Αλκμήνη Καψάλη χωρίς να αποκτήσουν τέκνα.

Ο Μεταλληνός είχε επίσης ξεκινήσει τις διαλέξεις με κυρίως απολογητικά θέματα στην αίθουσα της Παλαιάς Βουλής με ελεύθερη είσοδος για το κοινό (1935-1938).

Από το 1928 η εκκλησία στεγαζόταν στην οδό Ορφέως 24, στο σπίτι του ζεύγους Μεταλληνού. Ο αυξανόμενος αριθμός ακροατών υποχρέωσε τον Μεταλληνό να μεταφερθούν σε μια αίθουσα στην οδό Λυκούργου 18, που μπορούσε να φιλοξενήσει περί τους 300 ακροατές. Τον Ιούλιο του 1941 έγινε επίταξη της αίθουσας απ' τους Ιταλούς και τον Αύγουστο του 1941 μετακινήθηκε στην αίθουσα της Βουλής στα Παλαιά



**Ο Ναός του Αγίου Δημητρίου στην Πιλάκα
(Επιμενίδου 7)**

ανάκτορα. Πλήθος ακροατών παρακολουθούσαν τις συνάξεις εκείνες και το σωτήριο μήνυμα του Ευαγγελίου. Τον Μάρτιο του 1944 οι Ιταλοί αποχώρησαν και η αίθουσα στη Λυκούργου 18 αποδόθηκε και πάλι στους αδελφούς ελευθέρων νομικών βαρών και περιορισμών. Σημειώνουμε ότι ήδη το Νοέμβριο του 1938 το Υπουργείο Παιδείας και Θρησκευμάτων χορήγησε επίσημη άδεια στις ετερόδοξες εκκλησίες να λειτουργούν με την επωνυμία «Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία».

Πρώτος αναγνωρισμένος λειτουργός ήταν ο Γιάννης Δημόπουλος, μιας εκκλησίας που ζούσε και κατευθυνόταν απ' την αλληλοδιαδοχή των πνευματικών χαρισμάτων, με κύριο όπλο τη διαρκή και αφανή προσευχή των μελών της. Έγραφε και κήρυττε ο Μεταλληνός:

**Όποιος ζητεί την δόξαν του
δεν έχει μέρος εδώ μέσα - να γίνει
βουφρευτής, δήμαρχος, πρόεδρος κοινότητας.
Εδώ εκείνος που ζητεί μόνον
την δόξαν του Χριστού
(οι ζητούντες τα του Χριστού Ιησού).**

Και η πιο ασήμαντη καθαρίστρια της αιθούσας - έλεγε - όταν προσφέρει την υπηρεσία της στον Χριστό με πιστότητα και ενδιαφέρον θα λάβει από τον Κύριο ίση αμοιβή με τον πιστό ιεροκήρυκα ή συγγραφέα. Σε σχέση με το βάπτισμα δε, τόνιζε ότι η εξωτερική τελετή δεν μπορεί να δημιουργήσει ηθικό αποτέλεσμα. Με άλλα λόγια, ο άνθρωπος δεν βαπτίζεται για να αναγεννηθεί αλλά βαπτίζεται επειδή αναγεννήθηκε.

Καθώς τα χρόνια κύλησαν επέστη η ανάγκη όπως η εκκλησία των Αθηνών να μεταστεγαστεί οριστικά σε ιδιόκτητο ευκτήριο οίκο. Αυτό έγινε στις 3/07/1954 στον ευκτήριο οίκο που στεγάζεται μέχρι σήμερα η εκκλησία των Αθηνών, επί της Αλκιβιάδου 3-5.

Στην πρώτη ετήσια Γενική Συνέλευση των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος, το έτος 1946,

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΟΥ

Α΄

Γεννήθηκα στο 1891 σ' ένα από τα γραφικότερα Ιόνια νησιά, στην Κέρκυρα, και σ' ένα από τα μεγαλύτερα χωριά της, την Άνω Κορακιάνα με χίλιους περίπου κατοίκους την εποχή εκείνη.

Η οικογένειά μου δεν γνώριζε για το Ευαγγέλιο της Χάριτος, αλλά ούτε και αγαπούσαν τους εκκλησιαστικούς τύπους και τελετουργίες. Μεγάλωσα παίρνοντας αυτό το πνεύμα από τους γονείς μου. Αλλά και πολλά περιστατικά, που δεν θα αναφέρω για να μην κουράσω, είχαν ενσταλάξει μέσα στην καρδιά μου όχι απλώς αδιαφορία αλλά αντιπάθεια εναντίον της θρησκείας εν γένει, από ηλικίας δεκαπέντε ετών.

Με αυτό το πνεύμα τελείωσα τις γυμνασιακές μου σπουδές δείχνοντας ιδιαίτερη αγάπη στα μαθηματικά, φιλολογία, ποίηση και γενικά στις επιστήμες. Καθώς καλώς θυμούμαι, η ψυχολογία μου κατά τα χρόνια εκείνα (1904-1908) μπορούσε να συνοψισθεί με τις λέξεις, «άσβεστη δίψα γνώσεως επιστημονικής και όλων των περί ανθρώπου, κόσμου και Θεού δοξασιών, με σκοπό να βρω την Αλήθεια για να την υπηρετήσω εξαπλώνοντάς την στον κόσμο». Η φλόγα αυτή έκαίγε μέσα μου και όταν διάβασα για πρώτη φορά και άκουσα από κάποιον καθηγητή μου για την Δαρβίνειο θεωρία, έγινα ακόμη σκληρότερος στην έχθρα μου κατά του Χριστού, τον οποίον χαρακτήριζα ως τον μεγαλύτερο πολέμιο της επιστήμης.

Με αυτό το πνεύμα εχθρότητας προς τον Ιησού Χριστό ήρθα στην Αθήνα το φθινόπωρο του 1908 και γράφτηκα φοιτητής στην Μαθηματική Σχολή του Πανεπιστημίου.

Μετά δύο χρόνια, περί το 1910, έτυχε να επισκεφθώ ένα βιβλιοπωλείο παλαιών βιβλίων. Ψάχνοντας ανάμε-

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

σα σ' αυτά – πράγμα που έκανα πολύ συχνά εξ αιτίας της δίψας που είχα για να μάθω την αλήθεια – βρήκα ένα δίτομο γαλλικό βιβλίο του Chateaubriand με τον τίτλο «Le Génie du Christianisme» (Η Ιδιοφυΐα του Χριστιανισμού). Ο τίτλος του βιβλίου και η εθνικότητα του συγγραφέα με τράβηξαν ακατανίκητα, διότι είπα: «Να, ένας Γάλλος που γράφει για τον χριστιανισμό. Ασφαλώς αυτός δεν μπορεί παρά να τον πολεμάει! Θα το διαβάσω λοιπόν καλά για να συμπληρώσω την πανοπλία μου για την τέλεια ανατροπή του χριστιανισμού, ώστε να ελευθερωθεί ο κόσμος από την πλάνη και να βαδίσει στον δρόμο και την πρόοδο της επιστήμης».

Και με τη φλογερή αυτή απόφαση αγόρασα το βιβλίο, παρ' όλη τη φτώχεια μου, αντί μιας δραχμής. Ποια όμως κατάπληξη και απογοήτευση με κατέλαβαν όταν σε λιγάκι με το διάβασμα ανακάλυψα ότι ο συγγραφέας αντί να πολεμάει, υποστήριζε τον χριστιανισμό και τον συνιστούσε. Σκέφθηκα αμέσως τότε να επιστρέψω το βιβλίο και να ζητήσω πίσω, τη δραχμή μου. Αλλ' η ντροπή με συγκράτησε. Τότε είπα: «Βρέ τον βλάκα· κρίμα που είναι Γάλλος! Μια φορά που έπεσε στο χέρι μου θα το ανασκευάσω και θα δημοσιεύσω την κριτική να την διαβάσει ο κόσμος και να βγει από την πλάνη. Είναι ευκαιρία να ασκηθώ στην πολεμική». Με την απόφαση αυτή άρχισα την συστηματική από την αρχή ανασκευή του βιβλίου, ασχολούμενος με το έργο αυτό ως τις προχωρημένες νυκτερινές ώρες. Με τον νου που είχα τότε όλα τα εύρισμα ανάποδα γραμμένα και θριαμβευτικά τα ανέτρεπα Η απασχόλησή μου αυτή

Η διαδρομή του Κων/νου Μεταλήτη ανάμεσά μας

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 3

50 περίπου εκκλησίες ανά την Ελλάδα συνέστησαν την «Κοινωνία Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών». Σφυρηλατήθηκαν δεσμοί με ευαγγελικές εκκλησίες του εξωτερικού, διεθνείς επαφές και συμμετοχές σε παγκόσμια Συνέδρια, έργο βαρύτατο και απαιτητικό.

Επειδή όμως όλα έχουν «μια τιμή» πρέπει να σημειώσουμε ότι ο Μεταλήτης δέχθηκε κατά καιρούς άδικες κρίσεις, διατηρώντας παρόλα αυτά στάση ψυχικής υψηλοφροσύνης και πνευματικής νηφαλιότητας. Στις 21/01/1963, ημέρα Δευτέρα στις κατασκηνώσεις του Σουνίου αδιαθέτησε. Η αδιαθεσία του συνεχίστηκε μέχρι την Τρίτη το βράδυ 22/01/1963. Τότε ζήτησε απ' τη σύζυγό του Αλκμήνη ένα βιβλίο σχετικά με την

Αποκάλυψη. Καθώς η Αλκμήνη στράφηκε για να του το φέρει, ουράνιο άρμα τον μετέθεσε παρά τους πόδας του Ιησού Χριστού στην Ουράνια βασιλεία. Ήταν 8 το βράδυ. Η διάγνωση ήταν καρδιακή εμβολή.

Προηγουμένως «ο αγαππητός θεός» είχε προσευχηθεί:

«Ξερίζωσε Συ Κύριε, κάθε καΐθα του Διαβόλου από τη μπουκα του στομάχου μου».

Εξήλθε της ματαιότητας μελετώντας τη Βίβλο, πιστός του Ιησού Χριστού και προσευχόμενος. Τον ευχαριστούμε.

Ελεύθερο ΒΗΜΑ

Σημ.: Πέραν των όσων γνωρίζουμε, προσθέσαμε ορισμένες πληροφορίες απ' το βιβλίο του Γεράσιμου Ζερβόπουλου, πρωτανιψίου του Μεταλήτη «ΕΠΕΣΕ Ο ΔΥΝΑΤΟΣ».

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

συνεχίστηκε για ένα περίπου μήνα, όταν έφθασα σε μία πρόταση της 30ης σελίδας όπου ο συγγραφέας έγραφε επί λέξει: «Από τη στιγμή που θα παραδεχθείτε την ύπαρξη ενός Θεού θα φθάσετε, άσχετα αν το θέλετε, στη χριστιανική θρησκεία με όλα της τα δόγματα, όπως παρατήρησαν (ont remarqué), ο Clarke και ο Pascal».

Η διακήρυξη αυτή μου έκαμε κατάπληξη. Σταμάτησα εδώ, θυμάμαι, και στάθηκα με μεγάλη απορία. Πώς λοιπόν; είπα. Άμα δεχθώ ύπαρξη Θεού, θα δεχθώ χωρίς να το θέλω και την χριστιανική θρησκεία με όλα τα δόγματά της; Εγώ, είπα μέσα μου, παραδέχομαι μία Δύναμη, να υπάρχει υπεράνω του Σύμπαντος, αλλά από τη Δύναμη αυτή πώς ερχόμαστε στον Χριστό; Πολύ περίεργο μου φαίνεται. Και η σκέψη αυτή πολύ με απασχόλησε. Έκλεισα το βιβλίο – ήταν περασμένα μεσάνυχτα – και είπα: «Αύριο πρωί-πρωί θα πάω στη βιβλιοθήκη να δω τί είδους «αποδείξεις» έχουν. Εδώ, πρέπει να κάνω μια παρατήρηση για ένα μεταφραστικό μου λάθος – σωτήριο λάθος – της εποχής εκείνης. Εσφαλμένα νόμισα ότι η φράση «ont remarqué» σήμαινε «απέδειξαν, ενώ σήμαινε «παρατήρησαν».

Έτσι πολύ πρωί την επομένη, έφθασα στην Εθνική Βιβλιοθήκη. Άνοιξα το ευρετήριο στο όνομα Clarke να δω τί βιβλία έγραψε για τις αποδείξεις περί θρησκείας. Αλλά λυπήθηκα παρά πολύ όταν αντιλήφθηκα ότι ο Clarke είχε γράψει στην Αγγλική γλώσσα την οποία ακόμη τότε δεν είχα μάθει. Έψαξα αμέσως κατόπιν για τον Pascal στο Εγκυκλοπαιδικό Λεξικό και είδα ότι επρόκειτο για τον διάσημο Pascal, και ότι ο μεγάλος αυτός μαθηματικός, το εξαιρετο αυτό πνεύμα, είχε αφήσει ασυμπλήρωτο έργο που δημοσιεύτηκε μετά τον θάνατό του με τον τίτλο «Στοχασμοί επί της θρησκείας» (Pensées sur la Religion).

Η λεπτομέρεια αυτή γέννησε ένα ιδιαίτερο ενδιαφέρον μέσα στο ανήσυχο πνεύμα μου, αφού μάλιστα σπούδαζα τότε μαθηματικά (1910). Ύστερα από πέντε λεπτά, όλος περιέργεια πήρα στο χέρι μου το βιβλίο. Ήταν η στιγμή του θείου Ελέους.

Κάθισα με μεγάλη φλόγα περιέργειας σ' ένα τραπέζι. Άνοιξα το πρώτο κεφάλαιο και βλέπω τον τίτλο: «Κατά της απιστίας των άθεων». Αρχίζω να διαβάζω την πρώτη πρόταση: «Ας μάθουν τουλάχιστον, ποια είναι η θρησκεία που καταπολεμούν πριν την πολεμήσουν».

Τι λοιπόν, είπα μέσα μου, ώστε δεν ξέρω τί πολεμώ; Μετά το πρώτο αυτό κτύπημα εξακολούθησα τη μελέτη: «Εάν η θρησκεία αυτή είχε το καύχημα ότι έχει μια καθαρή όραση του Θεού και ότι Τον γνωρίζει ακάλυπτα και φανερά, για να την πολεμήσει κανείς θα αρκούσε να πει ότι δεν βλέπει μέσα στον κόσμο τίποτε που να την καθιστά ολοφάνερη. Αλλά αφού αντιθέτως λέει ότι οι άνθρω-

ποι βρίσκονται στο σκοτάδι και σε απομάκρυνση από τον Θεό ο οποίος είναι κρυμμένος από τη γνώση τους, – και μάλιστα το όνομα αυτό Του αποδίδεται στις Γραφές: “Θεός κρυπτόμενος” (Ησαΐας 45/15) – και ακόμη εάν επιδιώκει να υποστηρίξει τα εξής δύο πράγματα: **α)** ότι ο Θεός έδωσε αισθητά σημεία στην Εκκλησία διά να γνωρισθεί εις εκείνους που Τον αναζητούν με ειλικρίνεια και **β)** ότι παρά ταύτα τα έχει συγκαλύψει εις τρόπο που να μη γίνεται αντιληπτός παρά απ' αυτούς που Τον αναζητούν ολόψυχα, τί θα μπορούσαν να περιμένουν όταν, αφού επίμονα αμελούν ν' αναζητήσουν την αλήθεια, φωνάζουν έπειτα ότι τίποτε δεν τους την δείχνει, δεδομένου ότι το σκοτάδι αυτό μέσα στο οποίο βρίσκονται και αντιτίθενται στην εκκλησία δεν συντελεί παρά να αποδείξει το ένα από αυτά που – ως ανωτέρω – η εκκλησία υποστηρίζει, χωρίς να θίγεται το άλλο. Και έτσι εδραιώνεται η διδασκαλία της, και καθόλου δεν ανατρέπεται».

Διαβάζοντας την περικοπή αυτή δεχόμουν αλλεπάλληλα κτυπήματα στη νεανική μου κουφότητα και αλαζονεία και διαρκώς ταπεινούμενος αναγνώριζα το στόμα της ορθοφροσύνης να μου μιλά. Επί ενάμιση χρόνο ο Θεός κατά τρόπο θαυμαστό με εφοδίαζε διαδοχικώς με κατάλληλα για το πνεύμα μου βιβλία, χωρίς επέμβαση κανενός ανθρώπου, χωρίς να έχω γνωριμία με κανένα αναγνωρισμένο χριστιανό που να μπορούσε να με βοηθήσει. Μόνος με βιβλία, χλευαζόμενος από τον στενό κύκλο των συμφοιτητών μου, αποσυρόμενος στο φτωχικό μου δωμάτιο ολόκληρη την ημέρα μελετώντας, και από εκπλήξεως σε έκπληξη έβλεπα το σκοτεινό βάραθρο που βρισκόμουν και το φως προς το οποίο σιγά-σιγά ανέβαινα.

Θυμάμαι ακόμη ότι όταν διάβασα το περί προφητειών του Χριστού κεφάλαιο του Pascal | έλαμψε τόσο φως μέσα μου και άναψε τόσος έλεγχος και φόβος στα βάθη μου για την υβριστική και πολεμική στάση μου απέναντι Αυτού, ώστε κυριολεκτικά έτρεμαν τα γόνατά μου και αναστεναγμοί από τα έγκατα της ψυχής μου φλογισμένοι συχνοβγαίναν: «Ο Χριστός ήταν Θεός και εγώ τον έβριζα και τον πολεμούσα. Αν πέθαινα κείνη την ώρα, αν πέθαινα στην κατάσταση εκείνη, πού θα βρισκόμουν τώρα;» Ιδού ποια σκέψη με είχε καταλάβει ώστε όχι μόνο την ημέρα αλλά και τη νύκτα, τιναζόμουν. Αλλά κάθε φορά ύστερα από κάθε στεναγμό, μια γαλήνη ξεχυνόταν μέσα μου και μια σκέψη σαν αστραπή με διαπερνούσε: **Μη φοβάσαι σεδέχεται ο Χριστός, γλύτωσες.**

Ο Θεός εξακολουθούσε να μου δείχνει το έλεός Του φέρνοντας στα χέρια μου τα βιβλία που χρειαζόμουν για να αποβάλω πνευματικές δυσκολίες και πλάνες που είχα στη σκέψη μου σχετικά με την πίστη του Χριστού. Τα βιβλία αυτά, το ένα μετά το άλλο μου έφθαναν φαινομενικά τυχαία.

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 5

Διάβασα τα βιβλία αυτά επί έξι μήνες τελείως αποχωρισμένος από τον κύκλο των φίλων μου και επί ένα διάστημα και από τα μαθηματικά. Η εποχή εκείνη ήταν η σημαντικότερη καμπή της ζωής μου, επειδή το πνεύμα μου φωτίστηκε και κάθε αντίθεση κατά της πίστης στον Χριστό ξεριζώθηκε. Αφού πέρασαν έξι μήνες πάλι συναντήθηκα με τους φίλους μου αλλ' αυτή τη φορά με τη σημαία της πίστης στον Χριστό και με επιθετικά όπλα κατά των ψευδών θεωριών που διδάσκονταν στο Πανεπιστήμιο σαν αλήθειες. Ο αγώνας για την υποστήριξη της πίστης στον Χριστό άρχισε τότε και διά της χάριτός Του δεν σταμάτησε μέχρι σήμερα. Αξίζει να τονισθεί ότι από την ημέρα που η πίστη στον Χριστό ενέργησε στην καρδιά μου, χωρίς καμιά προσπάθεια εκ μέρους μου, απελευθερώθηκα τελείως από τις αμαρτωλές επιθυμίες και πάθη στα οποία άλλοτε ήμουν φοβερά υποδουλωμένος. Οι παλιοί φίλοι μου με κορόιδευαν. Αργότερα, εξηγώντας αυτή την κατάσταση, κατάλαβα ότι ήταν το έλεος του Θεού σ' εμένα που μετά την μεταστροφή μου στον Χριστό με αναγέννησε και με σφράγισε με το Άγιο Πνεύμα. Αλλά τότε δεν ήξερα τίποτε για όλα αυτά γιατί δεν είχα ακόμα διαβάσει την Καινή Διαθήκη. Η μόνη πνευματική μου τροφή ήταν ό,τι είχα διαβάσει στα βιβλία. Κατά τον έκτο μήνα της έρευνάς μου, οπότεν είχε γίνει η μετάνοιά μου και η πίστη μου στη θεότητα του Χριστού, ήρθε μια μέρα η εξής σκέψη μέσα στον νου μου:

-Αφού πιστεύεις ότι ο Χριστός είναι Θεός δεν κάνεις τώρα μια προσευχή προς Αυτόν; Και για πρώτη φορά την ημέρα εκείνη, κλεισμένος στο δωμάτιό μου, σήκωσα τα μάτια μου προς τον ουρανό και μίλησα πολύ ταπεινωμένος στον Χριστό. Δεν θυμάμαι αυτολεξεί όλα όσα είπα αλλά θυμάμαι ότι Του είπα:

«Ω, Ιησού, δεν σε γνώριζα και γι' αυτό σε πολέμουσα, τώρα δέξου κι εμένα και σου υπόσχομαι πως θα είμαι τελείως δικός Σου και Θα σε υπηρετώ ολόκληρη τη ζωή μου».

Κάθε λέξη απ' αυτές σαν μια φλόγα έβγαινε από τα τριόρθα της ψυχής μου, κι όταν τελείωσα την πρώτη εκείνη προσευχή, αισθάνθηκα μέσα μου τόση γλύκα και τόση χαρά ώστε σε δύο λεπτά της ώρας είπα, μονολογώντας:

-Δεν κάνω πάλι άλλη μια προσευχή;

Και αμέσως για δεύτερη φορά υψώθηκε ξανά η καρδιά μου και μίλησα και πάλι με το αυτό πνεύμα στον Χριστό. Και πάλι όταν τελείωσα αισθάνθηκα τόση γλύκα, και χαρά ώστε ξαναείπα:

-Δεν κάνω και μια τρίτη προσευχή στον Χριστό αφού τόση ευτυχία μου δίνει;

Και πάλι ύψωσα την καρδιά μου προς Αυτόν, και τη φορά αυτή για περισσότερη ώρα από πρωτύτερα. Μετά την προσευχή αισθάνθηκα τόση χαρά από την επικοινωνία μου με τον Χριστό ώστε φώναξα:

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ

-Βρήκα το μυστικό, θα μιλώ στο εξής με τον Χριστό πολλές φορές την ημέρα, και τούτο θα με γεμίζει από χαρά και ζωή.

Από την ημέρα εκείνη η προσευχή έγινε στην καθημερινή μου ζωή μια ζωντανή και ουσιαστική ομιλία προς τον Χριστό, πηγή μέγιστης παρηγορίας και χαράς μέσα στην μόνωσή μου. Δεν πέρασαν πολλές μέρες όταν ήρθε στο πνεύμα μου η εξής σκέψη:

-Τώρα πια που τελείως πείσθηκες ότι ο Χριστός είναι Θεός, δεν αγοράζεις ένα Ευαγγέλιο για να διαβάσεις πλέον τα λόγια Του και να μάθεις τι θέλει από σένα;

Δεν θυμάμαι αν την ίδια μέρα ή την επομένη, καθώς περιεργαζόμουν τα παλιά βιβλία που πουλούσε ένας παλιοπώλης έξω από το Ταχυδρομείο, είδα ένα κομψό βιβλιράκι μεταχειρισμένο που έγραφε στη ράχη του **Καινή Διαθήκη**. Αμέσως με λαχτάρα το άρπαξα, το αγόρασα, και γύρισα πάλι στο δωμάτιό μου να διαβάσω αχόρταγα τα λόγια του Χριστού και να παρακολουθήσω τα θαυμαστά έργα Του.

Πρέπει εδώ να τονίσω ότι ποτέ στη ζωή μου έως τότε δεν είχα διαβάσει Καινή Διαθήκη, αλλ' ούτε είχα ιδέα γι' αυτήν παρεκτός από ελάχιστες περικοπές που μας δίδαν στο σχολείο και που ποτέ με σοβαρότητα δεν πρόσεζα. Ούτε είχα αποκτήσει ποτέ στο σχολείο δικό μου βιβλίο των θρησκευτικών. Έτσι για πρώτη φορά κρατούσα στο χέρι μου σαν ανεκτίμητο θησαυρό τα Λόγια και τα Έργα Εκείνου που τόσο άλλοτε αντιπαθούσα και πολεμούσα αλλά και τόσο προ ολίγων μηνών είχα αναγνωρίσει σαν Θεό και με Τον οποίον είχα πλέον, μέσω της προσευχής, συνάψει τόσο στενή και γλυκιά καθημερινή σχέση.

Κρατώντας λοιπόν το Ευαγγέλιο με λαχτάρα στο χέρι έτρεξα στο δωμάτιό μου και ξάπλωσα στο κρεβάτι μου. Ήταν η μόνη άνεση που μου έδινε το φτωχικό μου. Άνοιξα τυχαία και άρχισα να διαβάζω: **«εγώ φώς εις τὸν κόσμον ἔήληθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνη, καὶ ἂν τίς μοῦ ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν· οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σώσω τὸν κόσμον.»** (Εγώ ήρθα φως στον κόσμο, για να μη μείνει μέσα στο σκοτάδι καθένας που πιστεύει σε μένα. Και αν κάποιος ακούσει τα λόγια μου, και δεν πιστέψει, εγώ δεν τον κρίνω· επειδή, δεν ήρθα για να κρίνω τον κόσμο, αλλά για να σώσω τον κόσμο), (Ιωάν. 12/46-47).

Δεν μπόρεσα να συνεχίσω περισσότερο. ο Χριστός άγγιξε με τα λόγια αυτά απευθείας την καρδιά μου, ανακαίνισε όλο τον εσωτερικό μου κόσμο. Ήταν ακριβώς τα λόγια που αφορούσαν την περίπτωση τη δική μου. Αυτός ήταν «Φως που ήλθε στον κόσμο», όχι σκοτάδι και οπισθοδρομία καθώς τον αποκαλούσα. Η αγάπη Του όμως τόσα χρόνια

ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

με ανέχτηκε και δεν με καταδίκασε. Γιατί ήλθε όχι για να καταδικάσει αλλά για να σώσει. **Για να σώσει και μένα!**

Πρώτη φορά στη ζωή μου άκουσα τα λόγια αυτά και πρώτη φορά όλη η ύπαρξή μου στα τρίαβάρια της άρχισε να πάλλεται από ευγνωμοσύνη προς Αυτόν, που τόσα χρόνια με υπόμενε και με ανέχτηκε. Δεν μπόρεσα να συγκρατηθώ. Άνοιξαν διάπλατα οι βρύσες των ματιών μου και λυγμοί βαθύτατης μεταμέλειας για το τι έκανα ενάντια ενός τέτοιου προσώπου, συγκλόνισαν την ύπαρξή μου. Αλλά στο βάθος της ψυχολογικής μου εκείνης κατάστασης δεν ήταν η απελπισία, αλλά μια φωτεινή παρηγοριά και μια θεία γαλήνη ότι με δέχτηκε και με συγχώρησε.

Καθώς την προσευχή είχα ανακηρύξει πηγή ευτυχίας, έτσι και τώρα την μελέτη των λόγων του Χριστού την βρήκα πηγή απεριόριστης χαράς και αγαλλίασης, γιατί την ζούσα σαν μια προσωπική στενότητα συναναστροφή με τον Σωτήρα μου που μου μιλούσε απευθείας και ζωντανά μες στην ψυχή μου. Για τον λόγο αυτό ρίχτηκα στη μελέτη της Καινής Διαθήκης και μάλιστα της τελευταίας ομιλίας του Ιησού προς τους μαθητές Του (Ιωάν. κεφ. 13-17).

Διατηρώ μέχρι σήμερα σαν θησαυρό πολυτιμότεο την Καινή εκείνη Διαθήκη στις σελίδες της οποίας είναι ακόμη απορροφημένα δάκρυα ευγνωμοσύνης και ανακούφισης που στάλαξαν χωρίς να το θέλω, κατά τη μελέτη μου πάνω στα λόγια του Σωτήρα μου. Από την ημέρα εκείνη η μοναδική και αποκλειστική μου μελέτη ήταν η Καινή Διαθήκη την οποία μελετούσα ολομόναχος δεκαπέντε ώρες το ημερονύκτιο σε τρόπο που, στο διάστημα δέκα μηνών, είχα μάθει από στήθους ολοκληρωτή την Καινή Διαθήκη με μεγάλη ετοιμότητα και πιστότητα μνήμης. Κατά την περίοδο εκείνη πολύ με διαφώτισε σε πνευματικές απορίες η συστηματική μελέτη όλων των ομιλιών του Χρυσοστόμου επί των βιβλίων της Καινής Διαθήκης.

Μετά από αυτή τη μελέτη της Καινής Διαθήκης, η θεία οδηγία με κατεύθυνε να γνωριστώ με άλλους τρεις νέους, που και αυτοί επίσης διάβαζαν την Καινή Διαθήκη. Ήταν άνοιξη του 1911. Από αυτό τον μικρό κύκλο των τεσσάρων νέων, η χάρη του Θεού ξεπέταξε και ανέπτυξε μέσα από πολλές δυσκολίες και εμπόδια τη σημερινή Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία των Αθηνών με μέλη από όλες τις κοινωνικές τάξεις, διανοούμενους και χειρώνακτες.

Τελειώνοντας την ιστορία της μεταστροφής μου, παρακαλώ καθέναν που πιστεύει στον Χριστό να δοξάσει και ευχαριστήσει τον Κύριο Ιησού που ανέχτηκε και μένα, έναν εχθρό και διώκτη· και όχι μόνον με έσωσε αλλά στο πολύ Του έλεος με κάλεσε στην ένδοξη διακονία του Ευαγγελίου Του.

B'

Αν κάποιος με ρώταγε ποια είναι η προσωπική μου πείρα επί σαράντα και πλέον χρόνια, θα του απαντούσα με το εξής χωρίο: «**Ο Ιησούς Χριστός εγενήθη εις εμέ σοφία από Θεού, δικαιοσύνη τε και αγιασμός και αποχή των αισθημάτων**» (Α' Κορ.1/30).

Πρώτο, βρήκα στον Ιησού Χριστό *την από Θεού σοφία*. Τη σοφία των ανθρώπων μελέτησα επειδή σπούδασα Μαθηματικά. Έγινα διδάκτωρ των μαθηματικών. Μελέτησα Φυσικές επιστήμες και Φιλοσοφία Αλλά όλη αυτή η γνώση δεν θα μπορούσε να μου δώσει τον σωστό προσανατολισμό ως προς το μυστήριο της ύπαρξης. Δηλαδή όλη η γνώση αυτή δεν θα μου εξηγούσε σωστά τι είμαι, τι πρέπει να κάνω στον κόσμο και ποια είναι η τύχη μου μετά θάνατον.

Απάντηση για όλα αυτά τα ερωτήματα έλαβα από τα κείμενα του Ιησού Χριστού. Μετά βαθιά ιστορική έρευνα, βρήκα ότι Αυτός είναι ο μόνος στην ιστορία του κόσμου που έχει να παρουσιάσει διαπιστευτήρια που τον καθορίζουν σαν το μοναδικό πρόσωπο που μπορεί να μας δώσει σωστή απάντηση σε κάθε ερώτηση, όπως το ρολόι του αστροσκοπίου είναι το μόνο που μπορεί να μας δώσει την ακριβή ώρα.

Έτσι έμαθα από το στόμα του Χριστού τη δοξασμένη απάντηση ότι είμαι δημιουργήμα του Θεού και έχω θεία κλήση να μετέχω στο αιώνιο συμπόσιο της δόξας και ευλογίας μαζί Του.

Γνώρισα πάλι από τον Χριστό, ότι ο κόσμος μας αυτός δεν είναι ο τελικός και αιώνιος αλλά είναι ένας προσωρινός προθάλαμος στον οποίο ήρθαμε για να δώσουμε ελεύθερα μια απάντηση «Ναι» ή «Όχι» στην παραπάνω ένδοξη κλήση του Θεού· και να κατευθύνουμε την καρδιά μας σύμφωνα με την απάντησή μας. Η γνώση αυτή μου δίνει τη λύση του μεγάλου προβλήματος της ύπαρξης. Είναι η υπέρτατη «Σοφία» πάνω από κάθε άλλη γνώση του αιώνα μας.

Ο σημερινός άνθρωπος και ο κόσμος έχουν μελετηθεί αλλά τα συμπεράσματα αστόχησαν ως προς την αποστολή και τον προορισμό του ανθρώπου και του κόσμου. Έτσι ο Ιησούς Χριστός είναι για μένα η πολύτιμη Σοφία του Θεού. Και όχι μόνο αυτό.

Δεύτερο, βρήκα Αυτόν όχι μόνο σαν υπέρτατη Σοφία αλλά επιπλέον σαν τον Σωτήρα από των αμαρτημάτων μου ενώπιον της δικαιοσύνης του Θεού.

Άκουσα από το στόμα Του – και η συνείδησή μου βαθιά το αποδέχεται – ότι είμαι αμαρτωλός, δηλαδή ότι ζούσα μακριά από τον Θεό, ζώντας αντίθετα προς το θέλημά Του. Και όταν το φοβερό πρόβλημα υψώθηκε εμπρός μου, πώς θα μπορούσα να ικανοποιήσω τη θεία τάξη και να αποκτήσω ειρήνη με τον Θεό και τη συνείδησή μου, πάλι στον Χριστό βρήκα τη μεγάλη και θαυμαστή λύση του προβλή-

Η ΜΑΡΤΥΡΙΑ ΜΟΥ ΓΙΑ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟ

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 7

ματος αυτού, που δεν θα έβρισκε τη λύση του από κανέναν άνθρωπο, όποιος και νάταν.

Βρήκα ότι ο Χριστός πάνω στον σταυρό κατά θεία πρόθεση είναι ο αντικαταστάτης μου ενώπιον της θείας δικαιοσύνης για τον εξιλασμό των αμαρτιών μου. Βρήκα ότι ο σταυρός του Γολγοθά είναι το αποτέλεσμα συνθέσεως της χάριτος και της δικαιοσύνης σ' ένα Σχέδιο που μου χορηγεί πλήρη συγχώρηση και ειρήνη από Θεού. Δηλαδή βρήκα τον Χριστό σαν τον Υιό του Θεού που κατά θεία αγάπη σήκωσε πάνω Του την αμαρτία μου και με παρέστησε άσπιλο και δικαιωμένο στην παρουσία του Θεού. Έτσι βρήκα τον Ιησού σαν τη δικαιοσύνη μου. Και όχι μόνο τούτο.

Τρίτο. Οφείλω να ζώ μια ζωή εναρμονισμένη προς το θέλημα του Θεού, αλλά μόνος μου δεν μπορώ να την επιτύχω με τις προσπάθειές μου. Συναντώ ανυπέρβλητα εμπόδια, λόγω της ξεπεσμένης φύσης μου. Έμαθα ακόμη από τα χείλη του Χριστού ότι η αγιασμένη αυτή ζωή είναι έξω από εμέ· ανήκει σ' Αυτόν, επειδή Αυτός είναι η ζωή μου. Και ανυψώνοντας την καρδιά μου στον επουράνιο και δοξασμένο Χριστό δέχομαι από Αυτόν την αγιασμένη ζωή, όπως δέχομαι τις ακτίδες του ήλιου από τον πλιακό δίσκο.

Έτσι βρήκα ακόμη τον Χριστό σαν τον αγιασμό μου. Αλλά και πάλι τούτο δεν είναι το όλον.

Τέταρτο. Ενοικώ σ' ένα σώμα γεμάτο από αδυναμίες και υποκείμενο στον Θάνατο. Αν επρόκειτο να το φέρω σ' ολόκληρη την αιωνιότητα θα ήταν για μένα πηγή αθλιότητας και θλίψης. Αλλά και εδώ έχω την διακήρυξη από τα χείλη του Ιησού ότι μόνος Αυτός σε μια επίσημη ημέρα θα μου δώσει άφθαρτο και ένδοξο σώμα, ώστε να ολοκληρωθώ μέσα στη δική Του τελειότητα και δόξα.

Συνεχίζοντας βρήκα τον Ιησού Χριστό σαν την από Θεού Σοφία μου, τη Δικαιοσύνη μου, τον Αγιασμό μου και την Απολύτρωση· δηλαδή βρήκα τα πάντα σ' Αυτόν. Είναι για μένα το Α και το Ω, η αρχή και το τέλος της ζωής μου εδώ κάτω και για την αιωνιότητα.

Στον αιώνα μας σήμερα έχουμε πολλές αξιοθαύμαστες επιστημονικές εφευρέσεις και πολυάριθμες ανέσεις για την καθημερινή μας ζωή. Θάλεγε κανείς ότι θά 'μαστε η ευτυχέστερη γενεά της Ιστορίας. Όμως, ποτέ πρωύτερα δεν χύθηκαν τόσοι ποταμοί αιμάτων, ποτέ τόσα δάκρυα, ποτέ τόσοι φόβοι.

Αυτή είναι μία πειραματική απόδειξη ότι ο μηχανικός μας πολιτισμός δεν περικλείει το αληθινό νόημα της ζωής. Ότι δεν μπορεί να μας χαρίσει πραγματική ειρήνη στην καρδιά, γνήσια αδελφική αγάπη και την ανύψωσή μας στους ορίζοντες της αιώνιας ζωής.

Είναι **κάτι** που έχει τη μεγαλύτερη σημασία και που λείπει στη γενεά μας. Και τούτο είναι το Πνεύμα του Θεού στις καρδιές των ανθρώπων. Αυτό είναι που λείπει από

τον σημερινό άνθρωπο. Δηλαδή το Πνεύμα που χορηγεί ο Χριστός σε όποιον πιστεύει σ' Αυτόν. Καλεί προς Αυτόν κάθε ψυχή να της δώσει δωρεάν το ύδωρ της ζωής που θα την ξεδιψάσει.

Όποιος μένει μακριά από τον Χριστό δεν μετέχει του Πνεύματός Του, επειδή το Πνεύμα αυτό αποσκοπεί να ενθρονίσει τον Ιησού στην καρδιά μας. Πώς λοιπόν να έρθει στην καρδιά ανθρώπων που εκ των προτέρων αρνούνται την ιστορικότητα του Χριστού των Ευαγγελίων εξ αιτίας της απιστίας τους. Τούτο είναι ηθικώς αδύνατο.

Χρειαζόμαστε λοιπόν, σήμερα Πανεπιστήμια και Ακαδημίες όχι για την προώθηση του μηχανικού ή διανοητικού πολιτισμού αλλά για να οδηγηθούν οι άνθρωποι στον Χριστό με μετάνοια και πίστη. Χωρίς τον Χριστό κάνουμε δυο ζωές, την παρούσα και την αιώνια. Χάνουμε την παρούσα ζωή επειδή μία ζωή που διανύεται χωρίς τη γνώση του σχεδίου του Θεού και μέσα σε αμαρτωλά πάθη δεν είναι ζωή αλλά άθλια δουλειά. Αντίθετα με τον Χριστό **κερδίζουμε δύο ζωές, την τωρινή και την αιώνια.**

Όσον αφορά τους απίστευτους· μη δίνετε προσοχή στα λόγια και τα βιβλία τους. Η αποστασία τους δεν έχει ούτε το ελάχιστο αληθινό θεμέλιο. Επί πολλά χρόνια τα ερευνησα αυτά, με μαθηματική, θα λέγαμε, προσοχή. Αφού ανάλυσα βαθιά όλα τα συμπεράσματά τους βρήκα ότι εκ των προτέρων και «ως μή ἔδει» υποστηρίζουν ότι «το υπερφυσικό δεν είναι δυνατό να υπάρχει» και έτσι η θέλησή τους και ο νους τους μένουν στην προκατάληψη και δεν μπορούν να δουν την ένδοξη αλήθεια του Ευαγγελίου. Είναι πρόθυμοι να πιστέψουν οτιδήποτε άλλο εκτός από αυτό που πρέπει να πιστέψουν. «Απιστοι, είστε οι πλέον εύπιστοι» λέγει ο Pascal.

Και τώρα, αγαπητοί μου εν Χριστώ, σας παρακαλώ να δεχθείτε εκ μέρους μου – του ελαχίστου μεταξύ των υπηρέτων του Χριστού την – παρακάτω προτροπή:

Μείνετε σταθεροί στην πίστη του Ιησού Χριστού ως του αιωνίου Υιού του Θεού.

Μείνετε αμετακίνητοι στην πίστη της ενσαρκώσεώς Του προς σωτηρία μας διά του απολυτρωτικού αίματός Του.

Σταθείτε στην πίστη της σωματικής ανάστασής Του από των νεκρών, στην ανάληψή Του, και εις την δευτέρα Του έλευση, για μας.

Μιλάτε καθημερινά διά της προσευχής σας προς τον ουράνιο Πατέρα σας και προς τον Κύριο Ιησού Χριστό, και

Μελετάτε ακούραστα τις ιερές Γραφές που είναι ο Λόγος του Θεού σε γλώσσα ανθρώπινη.

Αγαπάτε ο ένας τον άλλον με πνεύμα αδελφικό εν Χριστώ και αγαθοποιείτε ακόμα και τους εχθρούς σας επειδή δεν ξέρουν τι κάνουν.

Αυτή είναι η αληθινή ζωή. Αυτή είναι η χαρούμενη ζωή για την οποία βρισκόμαστε σ' αυτή τη γη.

Κώστας Μεταλληνός: Κάποιος πραγματικά «μεγάλος»

Συμπληρώθηκαν εξήντα χρόνια από τότε που ο Θεός τον πήρε από κοντά μας. Κι όμως, είναι στιγμές που έχει κανείς την αίσθηση ότι όπου να 'ναι θα ανοίξει η πόρτα και θα εμφανιστεί ο Κώστας Μεταλληνός, με εκείνο το αξέχαστο χαμόγελό του, που συχνά είχε και μια ελαφρά νότα μελαγχολίας, για να μας πει: «Κερδίσατε πολλά. Χάσατε όμως τη μάχη της αγάπης». Μας το 'χε πει τότε, σε κάποια περίπτωση. Το ίδιο, ίσως, θα μας έλεγε και τώρα. Το ίδιο ακριβώς, το ίδιο, δυστυχώς.

Ο Κώστας Μεταλληνός, έχοντας σπουδάσει μαθηματικά στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, άρχισε τη δημόσια πορεία του στις αρχές του εικοστού αιώνα, προσπάθησε να αντλήσει επιχειρήματα κατά του Χριστιανισμού, μελετώντας την Καινή Διαθήκη. Και αντί να βρει τα επιχειρήματα που έψαχνε, συνάντησε προσωπικά τον Ιησού Χριστό. Και η συνάντηση εκείνη ήταν ένας σεισμός και ένας σταθμός στη ζωή του. Ήταν κάτι ανάλογο με τη συνάντηση του Σαύλου στο δρόμο προς τη Δαμασκό. Ο Μεταλληνός, από κει κι ύστερα, μετατράπηκε σε έναν θερμό και ειλικρινή κήρυκα της αλήθειας του Χριστού. Μια αποστολή, ένας οραματισμός, που κράτησε μέχρι το τέλος της ζωής του.

Ο Κώστας Μεταλληνός αποτελεί ίσως το πιο σπάνιο, ίσως και το μοναδικό, δείγμα ανθρώπου, που γνώρισε την αλήθεια του Χριστού, όχι από ιεραποστόλους, όχι από άλλους πιστούς, αλλά μελετώντας μονάχα την Καινή Διαθήκη. Το πνευματικό κίνημα που αμέσως ύστερα δημιουργήθηκε, είναι ίσως ένα από τα ελάχιστα που δεν επηρεάστηκαν από κάτι προηγούμενο, αλλά δημιουργήθηκαν κυριολεκτικά από το μηδέν. Ή μάλλον, πιο σωστά, δημιουργήθηκαν από τη δραστηριότητα του Αγίου Πνεύματος και μόνο. Το «κίνημα Μεταλληνού» που γρήγορα άρχισε να δημιουργείται και να θεραπεύει, ήταν τελείως «αυτόχθον», γνήσια και αποκλειστικά Ελληνικό. Οι μεταρρυθμιστικές αλλαγές που είχαν διαμορφωθεί στη Χριστιανική Εκκλησία της Δύσης δεν ήταν γνωστές στον Μεταλληνό. Ούτε και τον επηρέασαν στο ξεκίνημά του. Πολύ αργότερα, όταν τις γνώρισε, ήταν φυσικό να συνάψει φιλία και συνεργασία μαζί τους.

Το «κίνημα Μεταλληνού», που αποτέλεσε αργότερα τον κύριο κορμό της Ελευθέρως Ευαγγελικής Εκκλησίας στην Ελλάδα, διαμορφώθηκε από την προσωπική διακονία του Μεταλληνού και παρουσίασε στις γραμμές του δύο ομάδες ανθρώπων, που εντυπωσιάσαν για τη συγκρότηση και τη δομή τους. Η μία ομάδα αποτελούνταν από υψηλόβαθμα στελέχη του κρατικού μηχανισμού, που ο Μεταλληνός (υπάλληλος κι εκείνος στο Γενικό Λογιστήριο του Υπουργείου Οικονομικών) είχε την ευκαιρία να ευαγγελιστεί προσωπικά καθέναν απ' αυτούς και που εντυπωσιάζαν για την ειλικρίνεια, την ηθική ανωτερότητα και την πνευματική ακτινοβολία τους. Ήταν μια ομάδα πιστών ανθρώπων του Θεού, που είχαν στην κοινωνία θέσεις υψηλές και στην κρατική ιεραρχία θέσεις «κρίσιμες». Ένα φαινόμενο μοναδικό, που από τότε δεν επαναλήφθηκε ποτέ.

Η δεύτερη ομάδα αποτελούνταν από σημαντικό αριθμό νέων ανθρώπων, που το κύριο χαρακτηριστικό τους ήταν ότι όλοι τους, χωρίς εξαίρεση, είχαν ποικίλα χαρίσματα, υψηλές πνευματικές αναζητήσεις, ασυνήθιστα προσόντα και σφοδρή επιθυμία να γνωρίσουν περισσότερο και να υπηρετήσουν τον Χριστό. Το μόνο αρνητικό σημείο που σημάδεψε αυτή την ομάδα, ήταν ότι στάθηκε αδύνατο να συνεργαστούν μεταξύ τους. Ο καθένας πήρε τη δική του πορεία με ευλογημένα αποτελέσματα σχεδόν σε όλες τις περιπτώσεις. Αλλά χωρίς να καταφέρουν να συνεργαστούν.

Καθώς περνούσαν τα χρόνια και η πνευματική προσπάθεια του Μεταλληνού στηριζόταν και απλωνόταν όλο και περισσότερο, ο Μετα-



Στην Κατερίνη με αδελφούς (1949)

ληνός εφάρμοσε πρακτικά και με εξαιρετική επιτυχία, αυτό που πολύ αργότερα οι Αμερικανοί ονόμασαν "Church planting" (φύτεμα Εκκλησιών), με αποτέλεσμα από την αρχική Εκκλησία του Μεταλληνού (που στεγάστηκε αρχικά στην οδό Λυκούργου και αργότερα στην οδό Αλκιβιάδου της Αθήνας), να προκύψουν συνολικά 18 περιφερειακές Εκκλησίες – πράγμα που αποδεικνύει τον ευαγγελιστικό ζήλο του Μεταλληνού και των συνεργατών του, αλλά και την ευλογία του Θεού στη διάρκεια του αγώνα τους.

Θα χρειαζόταν ίσως πολλές σελίδες, προκειμένου να μιλήσει κανείς για την πνευματική ακτινοβολία του Μεταλληνού, για τον εντυπωσιακά ειρηνικό και Χριστιανικό χαρακτήρα του, για την απλότητα και το μεγαλείο του, για την διακονία του στον άμβωνα που ήταν πραγματικά μοναδική. Κάθε Κυριακή πρωί, το κήρυγμά του στη Λυκούργου ή στην Αλκιβιάδου, ήταν χωρισμένο σε τρία τμήματα: Το πρώτο λατρευτικό, το δεύτερο ευαγγελιστικό, το τρίτο οικοδομητικό. Σε μισή ώρα και κάτι, έπαιρνε κανείς όλα τα πνευματικά εφόδια που χρειαζόταν για να περάσει την εβδομάδα του.

Αν κάποιος έθετε το ερώτημα: «Τι τέλος πάντων ήταν αυτός ο Μεταλληνός και πώς θα μπορούσε, όσο γίνεται πιο σύντομα, να περιγραφεί», ο μόνος όρος που θα ταίριαζε νομίζω είναι ότι ο Μεταλληνός ήταν ένας πραγματικά «μεγάλος άνθρωπος». Μεγάλος, γιατί ακτινοβολούσε ασυνήθιστα. Μεγάλος, γιατί στην παρουσία του ένιωθες να σε αγγίζει η πνευματική του ακτινοβολία και να σε επισκέπτεται το Πνεύμα το Άγιο του Θεού. Μεγάλος, γιατί στις δύσκολες και ανώμαλες συνθήκες που διαμορφώθηκαν κατά καιρούς, οι αντιδράσεις του ήταν ειρηνικές, ήπιες και πνευματικές. Όπως ακριβώς ταιριάζει σε έναν άνθρωπο που τον έχει αγγίξει ασυνήθιστα και μοναδικά ο ίδιος ο Χριστός.

Τώρα που πέρασαν τα χρόνια, κοιτάζοντας προς τα πίσω, είναι αδύνατο να μη συλλογιστεί κανείς ότι ο Κώστας Μεταλληνός υπήρξε δώρο του Θεού στον τόπο μας. Όχι μόνο σε κείνον, αλλά και σε ευρύτερο κύκλο. Δώρο του Θεού από τα ασυνήθιστα. Δώρο του Θεού που οι συνέπειες της παρουσίας του δεν σβήνονται με τίποτα. Δώρο του Θεού, που πρέπει πότε – πότε να το θυμόμαστε, με ευγνωμοσύνη στον Θεό για την προσφορά Του και με τύψεις στις καρδιές μας γιατί αυτό που μας δίδαξε και μας εμπιστεύτηκε, δεν το κρατήσαμε δυστυχώς στο ύψος που εκείνος θα επιθυμούσε. Γι' αυτό και η παρατήρηση ότι έχει κανείς την αίσθηση πότε – πότε ότι μπορεί να ανοίξει η πόρτα και να εμφανιστεί η σκιά του Μεταλληνού. Και να μας πει, με το ίδιο πάντα χαμόγελο και μια σκιά μελαγχολίας, ότι σίγουρα, στα χρόνια που πέρασαν από τότε, κερδίσαμε πολλά. Αλλά χάσαμε τη μάχη της αγάπης. Μια μάχη, που δεν θα την χάναμε, αν θυμόμασταν περισσότερο τον Μεταλληνό. Κι αν εκείνα που μας δίδαξε εκείνος, κρατώντας πάντα στα χέρια του τον Λόγο του Θεού, είχαν βρει περισσότερο και βαθύτερα τη θέση τους μέσα στις καρδιές μας. Δυστυχώς.

Δημοσθένης Κατσάρκας

«Επειδή σας γνωστοποιήσαμε τη δύναμη και παρουσία του Κυρίου μας Ιησού Χριστού, ότι δεν ακοηλουθήσαμε σοφιστικούς μύθους, αλλ' ότι γίναμε αυτόπτες μάρτυρες της μεγαλειότητας εκείνου. Επειδή, πήρε από τον Πατέρα Θεό τιμή και δόξα, όταν ήρθε σ' Αυτόν από τη μεγαλόπρεπη δόξα μια τέτοια φωνή: «Αυτός είναι ο Υιός μου ο αγαπτιός, στον οποίο εγώ ευαρεστήθηκα». Και αυτή τη φωνή την ακούσαμε εμείς καθώς ήρθε από τον ουρανό, όταν είμασταν μαζί του στο άγιο βουνό»

Αγαπτιοί μου αδελφοί και αδελφές,

Είμαι ευγνώμων στον Θεόν γιατί γεννήθηκα και μεγάλωσα σε μία χριστιανική οικογένεια από πιστούς και αφιερωμένους στον Θεό γονείς και ότι από βρέφους γνωρίζω τα ιερά γράμματα, που με οδήγησαν διά πίστεως στον Ιησού Χριστό, σε σοφία και σε σωτηρία. **Β' Τιμοθέου 3/15**.

Ακόμη ευχαριστώ τον Θεό και είμαι ευγνώμων, για τους δασκάλους που είχα τόσο στο Κυριακό σχολείο όσο και στην εκκλησία και στην κατασκευή του Σουνίου, που ήταν το δεύτερό μου σπίτι. Τα λόγια τους και η διδασκαλία τους έγιναν **αξίες πνευματικές** στη ζωή μου, διαμορφώνοντας τη ζωή της πίστης μου στον Χριστό και τον χαρακτήρα μου.

Η πρώτη μου δασκάλα στο Κυριακό Σχολείο ήταν η Θεία Αλκμήνη Μεταλληνού και η δεύτερη η Ράξα. Πόσα δεν έχω ζήσει και... πόσα δεν έχω στη μνήμη μου καταγεγραμμένα! Δοξασμένο το άγιο Όνομα του Κυρίου μας Ιησού Χριστού για τους πιστούς και αφοσιωμένους αυτούς υπηρέτες Του, που με αγάπη Χριστού και σοφία Θεού με οδήγησαν στον Σωτήρα μας Ιησού Χριστό, και επηρέασαν τη ζωή μου, όπως και τη ζωή τόσοσων άλλων.

Ένα από εκείνα, τα πολλά γεγονότα που μίλησαν πάρα πολύ δυνατά μέσα μου και είναι χαραγμένο με ανεξίτηλα γράμματα στην καρδιά μου και στη μνήμη μου, ήταν το εξής γεγονός, που σημάδεψε τη ζωή μου και τη ζωή της πίστης μου στον Σωτήρα μου και Κύριό μου Ιησού Χριστό.

Τον Αύγουστο του 1957 ή 1958, στην μηνιαία κατασκηνωτική περίοδο των κοριτσιών, υπήρχε και μια ομάδα των αγοριών, η 5^η (της Χρησιότητας), για ηλικίες 10-12 χρόνων. Οι γονείς των αγοριών αυτών αποτελούσαν το υπηρετικό προσωπικό της κουζίνας και των πλυντηρίων της κατασκηνώσης. Είμασταν ο Κώστας Καλαντζής, ο Ριής Παπαδαντωνάκης, ο Σάββας Ελευθεριάδης, ο Γιάννης ο Πετρίτσος, ο Σπύρος Κορώνης, ο Δημήτρης ο Μακράκης, ο Σπύρος ο Φερεντιός και ο Λουκάς ο Σακελίου. Ομαδάρχισα είχαμε την Βάσω Σακελίου.

Εκείνο το καλοκαίρι, ο καύσωνας ήταν αφόρητος και πολύ επικίνδυνος στην κατασκηνώσή μας για ηλιάσεις και για φωτιές.

Στην ώρα του μαθήματος η δασκάλα μας, η Ελευθερία Ρημάκη, (θυμάμαι, είμασταν συγκεντρωμένοι κάτω από την σκιά του μεγάλου πεύκου στο γήπεδο), μας μίλησε για τα εδάφια από το Ευαγγέλιο του Ιωάννου 1/11-13, τονίζοντας με έμφαση το εδάφιο 12: «Όσοι δε εδέχθησαν αυτόν, εις αυτούς έδωκεν εξουσίαν να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομά αυτού».

Αφού μας ανέλυσε τα σχετικά εδάφια και την έννοια της **εξουσίας** που ο Θεός δίνει σε εκείνους που πιστεύουν σ' Αυτόν, μας ζήτησε να τα μάθουμε απέξω για να τα πούμε στο μάθημα της επόμενης ημέρας.

Την ίδια μέρα το μεσημέρι, την ώρα της υποχρεωτικής ανάπαυσης, έμαθα τα σχετικά εδάφια απέξω, όμως, όλα τα παιδιά ανυπομονούσαμε, πότε να κτυπήσει το καμπανάκι και να ελευθερωθούμε από τα δεσμά της αναγκαστικής κράτησής μας σε ανάπαυση, και να τρέξουμε στο γήπεδο, να παίξουμε μπάλα και να επιδείξουμε τις αθλητικές μας επιδόσεις.

Όμως, εντελώς απροσδόκητα, εκείνη την ημέρα και λίγο πριν να κτυπήσει το καμπανάκι, εμφανίστηκε στην ομάδα μας ο σεβαστός μας κύριος Μεταλληνός, σκαπανέας των εκκλησιών της Κοινωνίας μας, ο οποίος με δυο λόγια μας ζήτησε να τον ακολουθήσουμε στη σκιά του μεγάλου δένδρου, που είναι στο προαύλιο των ομάδων και της τραπεζαρίας.

Ήταν μεγάλη έκπληξη για μας αυτή η ζήτηση-δέσμευση, αλλά ποιος μπορούσε να αρνηθεί σ' αυτή την πρόσκληση στον Κύριο Μεταλληνό; Ο λόγος του ήταν για μας εντολή σεβαστή, Νόμος απαράβατος. (Σημειωτέον, όταν βλέπαμε αυτόν ή την σεβαστή Θεία Αλκμήνη, τρέχαμε να τους φιλήσουμε το χέρι, με πολύ σεβασμό και ευλάβεια).

Καθίσαμε σε δύο πάγκους και εκείνος κάθισε σε μία πάνινη πολυθρόνα, ακριβώς απέναντι μας.

Β΄ Πέτρου 1/16-18

Και μας εξήγησε γιατί μας μάζεψε, λέγοντάς μας, «Θέλω να προσευχηθούμε στον Θεόν και Πατέρα μας να βρέξει, διότι ο κόσμος πολύ υποφέρει από τον καύσωνα και υπάρχει μεγάλος κίνδυνος πυρκαγιάς στην κατασκήνωση και όχι μόνο». Εγώ έλεγα μέσα μου, «Κύριε Μεταλλινέ, εμάς βρήκατε τώρα και μας δεσμεύσατε αυτή την ώρα του παιχνιδιού για να προσευχηθούμε; Δεν βρήκατε άλλους πιο κατάλληλους;».

Εκινήσαμε λοιπόν ένας-ένας από μας, να προσευχόμαστε και στο τέλος, ο άνθρωπος αυτός του Θεού, με πολύ απλά και κατανοητά σε μας λόγια, προσευχήθηκε **με εξουσία**, ως ένα γνήσιο παιδί του Θεού, παρακαλώντας τον Κύριο να βρέξει!!!

Δεν πέρασαν 3-5 λεπτά και ο καταγάλανος μέχρι τότε ουρανός, μετατράπηκε σε συννεφιασμένο, και ξάφνου άρχισαν αστραπές και βροντές να αστράφτουν και να αντηχούν στον ουρανό. Σε λίγο μια καταρρακτώδης βροχή ξέσπασε, τόσο έντονη που έκανε το χώμα να κοχλάζει και η ευωδιά που ανέδυε, μας μεθούσε με το άρωμα της. Από τότε κάθε φορά που βρέχει έντονα, θυμάμαι αυτό το γεγονός.

Ακόμη θυμάμαι, ότι λίγο πριν απ' αυτό το γεγονός, οι ομαδάρχες και το προσωπικό, μας έβαζαν βρεγμένα καπέλα και μαντήλια στο κεφάλι μας, για

να μη πάθουμε... πλίσση. Μετά όμως από τη βροχή, θυμάμαι τη μητέρα μου που ήρθε και μου έβαλε μία ζακέτα για να μη... κρυώσω. **Ο Θεός, όχι μόνο είχε ακούσει την προσευχή μας και έβρεξε, αλλά είχε αλλάξει ολότελα και το κλίμα!!!**

Τότε κατάλαβα τη σημασία και έμαθα στην πράξη την έννοια του εδαφίου, που το πρωί η αγαπητή μας αδελφή και δασκάλα, Ελευθερία Ρημάκη, μας δίδαξε στην ώρα του Κυριακού Σχολείου. «Όσοι δε εδέχθησαν αυτόν, εις αυτούς έδωκεν **εξουσίαν** να γείνωσι τέκνα Θεού, εις τους πιστεύοντας εις το όνομά αυτού.».

Εκτοτε, είναι αρκετές φορές στη ζωή μου που έχω προσευχηθεί στον Κύριο μας Ιησού Χριστό, με αυτό ακριβώς το πνεύμα, της **εξουσίας**, ως παιδιού του Θεού και ευχαριστώ τον Θεό, για τις άμεσες απαντήσεις Του και στη δική μου προσωπική ζωή και στη ζωή της οικογένειάς μου. Ίσως κάποια άλλη φορά να αναφερθώ και σε κάποιες άλλες εμπειρίες.

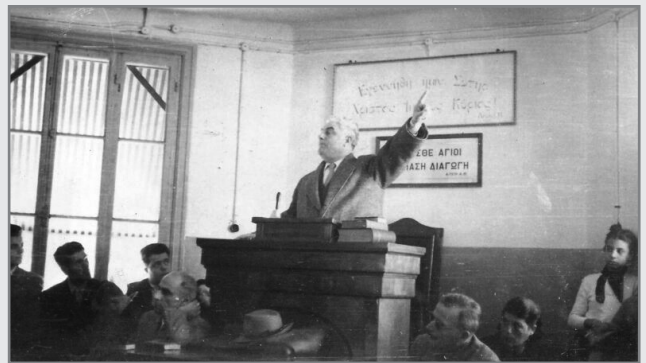
....Ακόμη και κάτι το πολύ σημαντικό για μας, τα τότε παιδιά, ο Θεός μάς είχε προετοιμάσει ένα θαυμάσιο γήπεδο, που ευχαριστηθήκαμε το παιχνίδι μας, τόσο, όσο ποτέ άλλοτε πριν.

**Δημήτρης Λιγνός,
Αιγάλεω**

Κωνσταντίνος Μεταλληνός

Έτος 1938. Ήταν ένα απόγευμα Κυριακής όταν οι γονείς μου, περπατώντας στη στεφύρα Αμαθίας πέρασαν μπροστά από την Α΄ Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία. Ήταν ανοιχτή, είδαν κόσμο να μπαίνει και σκέφθηκαν να μπουκώσουν και αυτοί. Η αίθουσα όμως ήταν γεμάτη και μη βλέποντας άδειες θέσεις, γύρισαν να φύγουν όταν στην είσοδο τους πλησίασε ένας νέος και με πολλή ευγένεια τους ρώτησε γιατί έφευγαν. «Γιατί δεν βλέπομε άδειες θέσεις», είπαν. «Ελάτε, εγώ θα σας τακτοποιήσω» τους είπε εκείνος και τους βρήκε δύο θέσεις και μάλιστα μπροστά. Σε λίγο ο ομιλητής ανέβηκε στον άμβωνα και άρχισε την ομιλία του λέγοντας: «Σήμερα, με την ευκαιρία του θανάτου της μητέρας μου, θα αρχίσω μια σειρά ομιλιών με θέμα "Περί ψυχής και της ζωής μετά θάνατον"».

Η ομιλία του καθήλωσε ιδίως τη μητέρα μου, που ήταν τεθείως αδιάφορη για τα πνευματικά θέματα. «Αν είναι αλήθεια αυτά που ακούσαμε θα



**Κ. Μεταλληνός κηρύττοντας
στην αίθουσα της οδού Λυκούργου**

ήθελα να παρακολουθήσω όλη αυτή τη σειρά των ομιλιών», είπε. Ρώτησαν και έμαθαν ότι ομιλητής ήταν ο Κωνσταντίνος Μεταλληνός, Δρ. Μαθηματικών και ανώτερος δημόσιος υπάλληλος. Έμαθαν ακόμα ότι μιλούσε και κάθε Κυριακή πρωί σε μια αίθουσα στην οδό Λυκούργου 18 και αποφάσισαν να τον ακούσουν και εκεί. Αυτή ήταν η «*τ ι υ χ α ί α*» γνωριμία τους με τον Κωνσταντίνο Μεταλληνό που τους οδήγησε να γνωρίσουν τον Ιησού Χριστό, τον Λυτρωτή τους.

Α. Γαβιωτάκη



Ο Κώστας και η Αφκμήνη Μεταξίνου



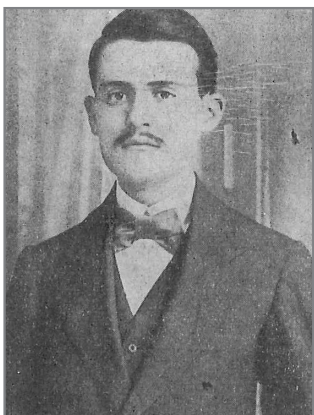
Ο «δάσκαλος» Χριστόφιδος και ο Μεταξίνος



Ο Γιάννης Δημόπουλος



Ο Μεταξίνος στη Β΄ Γενική Συνέλευση των Ε.Ε.Ε. το 1948



και ο Γιάννης Καπάλης



Η αίθουσα της Ε.Ε.Ε. Αθηνών στην Αφκιβιάδου 3



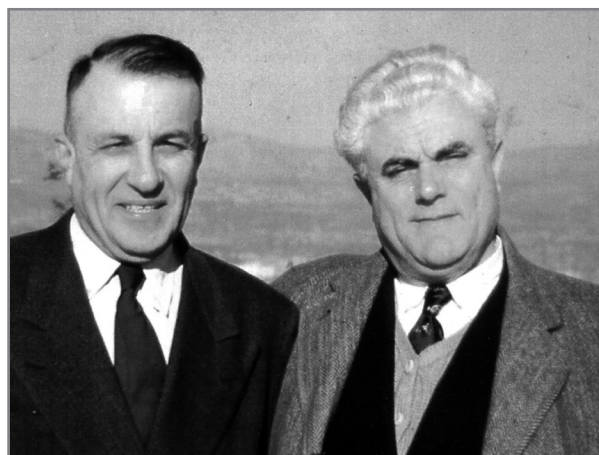
Η Αθκμήνη Μεταβληνού το 1934 με το Κυριακό Σχολείο στα Πετράβωνα



Ο Μεταβληνός με το εκκλησίασμα της Αθκιβιάδου



Με αδελφούς σε δεκαπενθήμερο στην κατασκήνωση του Σουνίου το 1962



Κυριάκος-Παύλος Υφαντίδης και Κ. Μεταβληνός



Ο Κων. Μεταβληνός στη διάρκεια κηρύγματος



Ο Μεταβληνός στο γραφείο του Γενικού Λογιστηρίου με συναδέλφους

Κώστας Μεταλληνός -

Δεν γνώρισα τον Κώστα Μεταλληνό προσωπικά. Την Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία της Ν. Ιωνίας, όπου από μικρός παρακολουθούσα, την υπηρετούσαν, ο Χάρης Καρτερούλης, ο Γιάννης Έρτσος, ο Κώστας Χονδρογιάννης, ο Χρήστος Φραγκόπουλος, αλλά όχι ο Κώστας Μεταλληνός. Ξέρω όμως ότι ερχόταν η Αλκμήνη Μεταλληνού, η Κατερίνα Λαλιώτη ίσως και η Ελευθερία Ρημάκη και έκαναν συναθροίσεις με τις κυρίες και δεσποινίδες της Εκκλησίας. Θυμάμαι την ημέρα που η μητέρα μου είπε σε όλους στο σπίτι: «*Πέθα-νε ο Μεταλληνός και θα πάω στην κηδεία.*».

Τον Κ. Μεταλληνό τον γνώρισα όμως από τα βιβλία του, τις διηγήσεις της συζύγου μου, των άλλων αδελφών και κυρίως από τις αφηγήσεις του Θάνου Καρμπόνη, όπου για 29 χρόνια όλα τα καλοκαίρια στο Σούνιο κάθε απόγευμα μου διηγούνταν ξανά και ξανά τις ιστορίες και τα περιστατικά της Κοινωνίας των Εκκλησιών μας και φυσικά ιστορίες γύρω από το πρόσωπο του Μεταλληνού.

Ένας ταπεινός αδελφός

Ο Μεταλληνός ήταν απλός και ταπεινός αλλά ταυτόχρονα και μια σημαντική προσωπικότητα, κυρίως στον τομέα της διανοήσεως, που με εντυπωσίασε και με εντυπωσιάζει μέχρι σήμερα στα πλαίσια της απολογητικής.

Ο Θάνος Καρμπόνης θαύμαζε αυτή την απλότητα και την ταπεινότητά του. Διηγούνταν πολλές φορές το περιστατικό που συνέβη στο πρεσβυτέριο της Εκκλησίας Αθηνών, κατά τη διάρκεια του οποίου ο Μεταλληνός μίλησε κάπως απότομα σε κάποιον συμπρεσβύτερό του. Όταν έφτασε στο σπίτι του με τύψεις τηλεφώνησε στον αδελφό συμπρεσβύτερο. «Είσαι εκεί; Έρχομαι αμέσως», του είπε. Πήρε ένα ταξί και πήγε στο σπίτι του. Γονατιστός του ζήτησε συγνώμη. Έκπληκτος ο συμπρεσβύτερος δεν είχε ούτε καν αντιληφθεί σε τι τον είχε προσβάλει ο Μεταλληνός. Αυτή όμως ήταν μια από τις πλευρές του θείου Κώστα.

Ένας πραγματικά διανοητής

Η δυνατότητά του να σκέπτεται ανεμπρόαστος, είναι κάτι που ιδιαίτερα μου έκανε εντύπωση. **Το πρώτο σημείο** είναι, ότι διαβάζοντας μόνος του την Καινή Διαθήκη, αν και αρνητής του Θεού, με ένα ερέθισμα που είχε από τον Πασκάλ¹, ανακάλυψε το έργο της σωτηρίας

1 Ο Μπλεζ Πασκάλ (Blaise Pascal, 1623-1662), Γάλλος μαθηματικός, φυσικός, συγγραφέας και φιλόσοφος. Το έργο του για την υποστήριξη του Χριστιανισμού, *Pensées*, στο οποίο ο Πασκάλ εργαζόταν από το 1654 και με το οποίο προσπάθησε να μεταφέρει τους νόμους της Δοκιμής στη χριστιανική θρησκεία, έμεινε ανολοκλήρωτο, πιθανόν λόγω της σταδιακά επιδεινούμενης υγείας του μεγάλου φιλοσόφου. Άλλοι εκτιμούν (Μπέρτραντ Ράσελ) ότι το εγχείρημα αυτό απέτυχε λόγω των αδιεξόδων που συνάντησε ο Πασκάλ στην επιχειρηματολογία του. Λεπτομέρειες για την επίδραση του Πασκάλ στη ζωή του Μεταλληνού



Στο Σούνιο με αδελφούς

και χωρίς καμία έξωθεν βοήθεια αναγεννήθηκε και αφιέρωσε τη ζωή του στον Θεό. Χαρακτηριστικός είναι ο ύμνος που έγραψε αργότερα και έγινε το τραγούδι του Βιβλικού Σχολείου του Ελληνικού Ινστιτούτου της Βίβλου.

*Σ' Εσέ, Χριστέ μου, αφιερώνω
οσλόκληρή μου τη ζωή,
τη σκέψη μου και την καρδιά μου
Εσύ, Χριστέ, να κατοικείς.*

ΕΠΩΔΟΣ

*Καμιά απ' της καρδιάς μου τις πτυχές,
ουδέ τις πλέον μύχιες και κρυφές,
ουδέν εγώ κρατάω για εμέ,
σ' Εσέ τα αφιερώνω, ω, Χριστέ.*

*Σε Σέ τη θέλησή μου δίνω
κι οσλόκληρή μου την καρδιά,
σε Σέ τα πάντα αφιερώνω,
κυβέρνα Εσύ παντοτινά.*

Το δεύτερο σημείο που με εντυπωσίασε και τον διαφοροποίησε από όλη την παραδοσιακή θεολογία, ήταν ότι, καθώς διάβαζε την Καινή Διαθήκη, κατανόησε το αυτονόμο για εκείνον που μελετάει αδογματίστα τη Βίβλο, ότι ο Ιησούς Χριστός, το 2^ο πρόσωπο της Θεότητας, Θεός ων, εκκένωσε τον εαυτόν του, έλαβε δούλου μορφή και έζησε εδώ κάτω σαν άνθρωπος χωρίς τις ιδιότητες Του, πάντα όμως ήταν Θεός.

Φιλ. 2:5: «*τοῦτο γὰρ φρονεῖτε ἐν ἑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ*»

Φιλ. 2:6: «*ὃς ἐν μορφῇ θεοῦ ὑπάρχων οὐκ ἄρπαγματὸν ἠγήσατο τὸ εἶναι ἴσα θεῷ*»

Φιλ. 2:7: «*ἀλλ' ἐαυτὸν ἐκένωσεν μορφὴν δούλου λαβὼν ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος*»

θα βρει ο αναγνώστης στην ομολογία του Κ. Μεταλληνού.

Ο άνθρωπος της ταπείνωσης και της διανόησης

Αυτή η σύλληψη φαίνεται παράξενη για αυτούς που βασιζονται στη θεολογία των πατέρων της Εκκλησίας, παρά τις διαφορές τους και τις αντιφάσεις στις οποίες υποπίπτουν ακόμα και στα ίδια τους τα κείμενα. Θεωρούν την άποψη αυτή ακόμα και σαν βλασφημία. Δεν είναι όμως καθόλου παράξενη η θέση του Μεταλληνού, για όσους διαβάζουν απλά τη Βίβλο. Ο Χ. Φραγκόπουλος μου έλεγε σε προσωπικές συζητήσεις, ότι αυτός πίστευε στην ίδια άποψη που διατύπωσε ο Μεταλληνός πριν καν γνωρίζει ότι υπήρχε τέτοιο θέμα.

Όταν ο εκ των μαθητών του Κ. Μεταλληνού, ο Κ. Χονδρογιάννης, δίδαξε την κενωτική άποψη σε κάποια Εκκλησία, ξεσηκώθηκε θύελλα αντιδράσεων. Μέχρι που είπαν ότι η άποψη αυτή είναι πλησίον αυτή του Αρείου² ή των μαρτύρων του Ιεχωβά. Όμως, ουδέποτε είχε αμφισβητηθεί από τον Μεταλληνό η Θεότητα του Ιησού Χριστού. Την άποψη αυτή αρέσκονται να χρησιμοποιούν μέχρι σήμερα οι «άσπονδοι φίλοι» των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών. Χρησιμοποιήθηκε πολύ στο εξωτερικό και ιδίως στην Αμερική για να θεωρηθεί ο Μεταλληνός σαν αιρετικός και να απομονωθεί από κάθε βοήθεια η Ελευθέρα Εκκλησία μέχρι σήμερα.

Οι Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες στο διάγραμμα Πίστης τους του 2020 επαναλαμβάνουν για το πρόσωπο του Ιησού Χριστού ότι υπήρξε πάντα όχι απλά Κύριος, όπως αναφέρεται στο σύμβολο της Πίστης αλλά και Θεός όπως και για το Άγιο Πνεύμα.

Είναι ξεκάθαρο ότι οι επικριτές και κατήγοροι του Μεταλληνού δεν μπόρεσαν να συλλάβουν ότι η Θεότητα δεν είναι υποχρεωτικά συνδεδεμένη με τις φυσικές Του ιδιότητες όπως της παντοδυναμίας, της παντογνωσίας και άλλες. Και, όπως έλεγε ο Θάνος Καρμπόνης, «ο Θεός δεν είναι δέσμιος των ιδιοτήτων του». Λένε ότι ο Μεταλληνός επηρεάστηκε από τον Godet³. Ο Μεταλληνός μελέτησε τον Godet, όμως δεν ταυτίστηκε μαζί του σε όλα τα θέματα.

Το τρίτο σημείο που με εντυπωσίασε και με εντυπωσιάζει στις διανοητικές αναζητήσεις του Μεταλληνού

είναι η απάντησή του στα εξής ερωτήματα: Αφού ο Θεός είναι παντογνώστης και γνωρίζει και ρυθμίζει εκ των προτέρων όλα, πώς ο άνθρωπος είναι ελεύθερος και υπόλογος των πράξεών του; Ακόμα και ο Αϊνστάϊν διατυπώνει αυτό το επιχείρημα για να αποδείξει ότι δεν υπάρχει προσωπικός Θεός.

Αν αναζητήσει κάποιος επιχειρήματα στο ιντερνέτ για την ανυπαρξία του Θεού, θα δει πάντα και τα εξής, παρμένα από την παραδοσιακή θεολογία και μάλιστα αυτή του προορισμού του Αυγουστίνου, μέχρι τον Καλβίνο και τους υπόλοιπους μεταρρυθμιστές.

Είναι γεγονός δε, οι περισσότεροι να νομίζουν ότι αυτά τα διδάσκει η Αγία Γραφή, ενώ απλά είναι συμπεράσματα των πατέρων και των κατά καιρούς θεολόγων. Ας δούμε τα σκεπτικά τους: «Ο Θεός γνωρίζει τα πάντα. Άρα γνώριζε και την αποστασία που θα έκανε ο διάβολος. Τότε γιατί τον δημιούργησε; Αυτό στην πραγματικότητα σημαίνει ότι ο ίδιος είναι δημιουργός του κακού στον κόσμο. Έτσι αν υπάρχει Θεός πρέπει να είναι ένας κακός θεός.». «Που είναι η δικαιοσύνη του Θεού αν γνωρίζει ότι κάποιος άνθρωπος θα καταλήξει στην κόλαση και μάλιστα κατά τον απόλυτο διπλό προορισμό, αφού πριν καν έρθει στην ύπαρξη έχει προορισθεί για την κόλαση;» Η απάντηση της παραδοσιακής θεολογίας, τόσο της Καθολικής Εκκλησίας όσο και μεγάλου μέρους της Διαμαρτυρήσης, είναι ότι αυτό είναι μυστήριο, άρα δεν πρέπει να ασχολούμεθα. Ποιος όμως σκεπτόμενος μπορεί να πεισθεί με μια τέτοια απάντηση; Επρόκειτο αναμφίβολα για μια αβυσσαλέα θεολογική αντινομία.

Πώς αντιμετώπισε αυτή την αντινομία ο Μεταλληνός; Ας δούμε τα σκεπτικά του με απλά λόγια: Ο Θεός δεν είναι δέσμιος των ιδιοτήτων του και μπορεί ο ίδιος να τις χρησιμοποιεί ή να μην τις χρησιμοποιεί, όποτε αυτός θέλει. Ο Θεός, χάριν της ελευθερίας των ελλόγων όντων, τόνον των αγγέλων όσο και των ανθρώπων, δεσμεύει την πρόγνωση Του ώστε το έλλογο ον να μπορεί να κινηθεί χωρίς δεσμεύσεις στα πλαίσια της ηθικής του ελευθερίας. Δηλαδή να θέλει ή να μη θέλει τον Θεό στη ζωή του. Γιατί είναι ξεκάθαρο, για αυτούς που θέλουν να σκέπτονται, ότι κάθε είδους πρόγνωση της ηθικής ελευθερίας ουσιαστικά καταργεί την ηθική ελευθερία του ανθρώπου.

Πράγματι αυτή η άποψη, η οποία λύνει το θέμα του καταλογισμού ευθύνης στον Θεό και είναι συμβατή με ολόκληρη τη Βίβλο, ανήκει στον Μεταλληνό.⁴ Και αυτό

² *Αρείος (256-336) ισχυριζόταν ότι ο Υιός του Θεού ήταν κτίσμα, Η διδασκαλία του καταδικάστηκε από την Α΄ Οικουμενική Σύνοδο.*

³ *F. Godet (1812-1900) διάσημος Ελβετός καθηγητής θεολογίας. Τα περισσότερα σχόλια αναφέρονται σε αυτόν. Έγραψε στα Γαλλικά και αυτό διευκόλυνε τον Μεταλληνό λόγω της γνώσης της Γαλλικής γλώσσας που είχε. Όλα τα έργα του είναι μεταφρασμένα στα Αγγλικά και μπορεί κανείς να τα βρει στο διαδίκτυο. Ο Θάνος Νικολόπουλος έχει μεταφράσει στα Ελληνικά τα σημαντικότερα σημεία από το Κατά Ιωάννη και το κατά Λουκά Ευαγγέλιο, την Α΄ Κορινθίους και την Ρωμαίους. Πολύ ενδιαφέροντα βοηθήματα για κάθε ιεροκήρυκα, διατίθενται από την κατασκήνωση Σουνίου. Ο Θάνος Καρμπόνης ισχυριζόταν ότι ο Μεταλληνός 80% είχε τις απόψεις του Godet.*

⁴ *Σήμερα έχουμε και μια παρόμοια δεύτερη λύση στο πρόβλημα της πρόγνωσης. Μπορούμε να θεωρήσουμε ότι ο Θεός κατασκεύασε το πολύτιμο δώρο της ελευθερίας του ανθρώπου και γενικά των ελλόγων όντων, «μη προβλέψιμη» από κανέναν. Ούτε και από τον ίδιο. Και αυτό ήταν δικαιομά του.*

Κώστας Μεταλληνός -

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 15

γιατί, όπως φαίνεται σε πολλά σημεία της Βίβλου, ο Θεός δεν γνωρίζει εκ των προτέρων την ηθική εξέλιξη των ανθρώπων. Ακόμα και ο Godet δεν έφτασε στο σημείο αυτό, υποστηρίζοντας ότι στα πλαίσια της πρόγνωσης Του, γνωρίζει ο Θεός ποιοι θα σωθούν και ποιοι όχι χωρίς να επηρεάζει την ελευθερία του ατόμου. Άποψη του Godet διαφορετική από τον απόλυτο προορισμό αλλά οπωσδήποτε μη συμβατή με τη Βίβλο.⁵

Ο Μεταλληνός, ίσως και λόγω των σπουδών του (μαθηματικός), δεν μπορούσε να δεχθεί την ύπαρξη αντιφάσεων μέσα στην Αγία Γραφή, ένα Θεόπνευστο Βιβλίο. Η θέση αυτή είναι πολύ βασική για την πραγματική θεμελίωση της Χριστιανικής πίστης στα πλαίσια της επιστημολογίας.

Ο Θάνος Καρμπόνης σημειώνει σχετικά για τον Κώστα Μεταλληνό: «*Ιδιαίτερη αδυναμία του είχε να απευθυνθεί σε πνεύματα μορφωμένα. Κι αυτό γιατί ο ίδιος υπήρξε ένα στοχαστικό και ανήσυχο πνεύμα. Η πανεπιστημιακή του κατάρτιση στάθηκαν τα μαθηματικά. Και το βλέπει κανείς αυτό στην όλη δομή της σκέψης του και του λόγου του, που διατηρεί στο βάθος της την ανισιρότητα της μαθηματικής αποδείξεως. Και συχνά το ύφος αυτό έδινε στον λόγο του την τραχύτητα της απαρέγκλιτης λογικής συνέπειας με την εκ των προτέρων προβολή, ας πούμε, της προτάσεως που έμελλε να αποδείξει. [...] Οι αλήθειες κομμένες, δοσμένες τετραγωνικά, παρόλο το σύμμεικτο ίσως υψικό τους ικανοποιούσαν τόσο τον απλό άνθρωπο του σλαού όσο και το στοχαστικό πνεύμα. [...] Στο τέλος όμως εκείνοι που τον ακολούθουσαν ήσαν, όχι τόσο η διανοητικότητα, όσο πνεύματα που ξεχώριζαν για την ευθύτητά τους, ή καλψίτερα, καρδιές, από κάθε διανοητική σφαίρα, αποφασισμένες να περπατήσουν ταπεινά με τον Θεό τους.*»⁶

Με την παραπάνω διανοητική περιγραφή του Κώστα Μεταλληνού από τον Θάνο Καρμπόνη, κατανοούμε ότι οι δύο αυτές διανοητικές προσεγγίσεις του Μεταλληνού δίνουν Βιβλικές απαντήσεις στα επιχειρήματα των άθεων. Ταυτόχρονα αφαιρούν τις δάθεν αντιφάσεις στη Βίβλο. Και αυτό γιατί ο Μεταλληνός δεν παρασύρθηκε από την αρχαία Ελληνική φιλοσοφία, όπως οι πατέρες, ούτε έφτασε στην άλλη άκρη της άποψης του Αρείου, να υποστηρίξει ότι κατά την ενσάρκωσή Του λειτουργούσε σαν παντοδύναμος Θεός⁷. Ακόμα για το θέμα του προορι-

σμού δεν έφτασε στις ακραίες απόψεις του Αυγουστίνου, ο οποίος, για να αντιμετωπίσει τον Πελάγιο,⁸ δημιούργησε τον απόλυτο προορισμό⁹. Βασίστηκε μόνο στα δεδομένα της Βίβλου. Μία στάση ζωής που είναι βασική για μας σήμερα.

Αλλά υπάρχει και ένα **τέταρτο σημείο**. Η συντριπτική πλειοψηφία των Διαμαρτυρομένων Εκκλησιών στον κόσμο που δεν δέχονται γενικά τη θεωρία του προορισμού, έχουν διατηρήσει το 5^ο σημείο των θέσεων του Καλβίνου. **Perseverance of the Saints (Διατήρηση σωτηρίας ή αιώνια ασφάλεια)**. Δηλαδή ο εκλεγμένος σωσμένος δεν μπορεί να χάσει τη σωτηρία του, είπε ο Καλβίνος, διότι η σωτηρία είναι έργο του Θεού Πατρός, του Σωτήρα Ιησού Χριστού και του Αγίου Πνεύματος. Το έργο του παντοδύναμου Θεού, δεν μπορεί να αποτραπεί.

Η άποψη αυτή, παρμένη από τον Αυγουστίνου, διατηρήθηκε σχεδόν σε όλο τον διαμαρτυρόμενο κόσμο. Όμως δεν παρέσυρε τον Μεταλληνό, ο οποίος διαβάζοντας πλήθος εδαφίων μέσα στην Αγία Γραφή, δεν ακολούθησε τον Αυγουστίνου αλλά τον Λόγο του Θεού διατυπώνοντας αντίθετη άποψη. Στον Λόγο του Θεού διαπίστωσε ότι ο πιστός, αν και έχει αναγεννηθεί, μπορεί να κάνει χρήση της ελευθερίας του ή αν δεν προσέξει να βρεθεί εξ αιτίας του, έξω από τη χάρη του Θεού και να χάσει την πολύτιμη

πρώτα 600 χρόνια » υποστηρίζει ότι το κράτος επέβαλε την λύση μέσω του Συμβόλου της Πίστεως

8 Ο Πελάγιος ήταν Βρετανός ή Ιρλανδός μοναχός, Έδρασε κατά τον 4ο και κυρίως 5ο αιώνα, φέρνοντας στο προσκήνιο μία νέα διδασκαλία που αφορούσε το δόγμα της σωτηρίας του ανθρώπου. Ο ίδιος, παρότι δεν φαίνεται να επιθυμούσε κάποιο είδος αρχηγίας, απασχόλησε τα θεολογικά δρώμενα της Αυτοκρατορίας για περίπου 20 έτη, υποστηρίζοντας τελικά πως ο άνθρωπος μπορεί να σωθεί μόνο με τη δική του έμφυτη ικανότητα. Καταδικάστηκε από τους πάπες Ρώμης, αλλά και την εκκλησία της Βορείου Αφρικής, ενώ το κίνημά του καταδικάστηκε και αυτό οριστικά από την Γ' Οικουμενική Σύνοδο το 431 μ.Χ. Ο Γ. Χατζηαντωνίου υποστηρίζει στο βιβλίο του «Η Εκκλησία του Χριστού τα πρώτα 600 χρόνια » ότι ήταν ευσεβής και καλών προθέσεων. Είχε αγανακτήσει από τη διαφθορά της εκκλησίας όταν επισκέφθηκε την Ρώμη και με ότι όλοι δικαιολογούσαν την αναιμική πνευματική ζωή τους λέγοντας ότι μέσα στην κοινωνία που ζούσαν ήταν αδύνατο να αποφύγουν την αμαρτία. Άλλοι πάλι διατεινόταν ότι μια τέλεια χριστιανικά ζωή ήταν το προνόμιο ορισμένων εκλεκτών. Σημειώνει ακόμα ο Γ. Χατζηαντωνίου:

Στο βιβλίο του «Εξομολογήσεις», είχε δώσει ο Αυγουστίνος σε μερικούς αναγνώστες του την εντύπωση ότι ο άνθρωπος είναι απλώς μια παθητική ύλη στα χέρια του Θεού, χωρίς τη δύναμη να ασκήσει τη θέλησή του και, κατά συνέπεια, χωρίς καμιά ευθύνη για τις πράξεις του. Στην εντύπωση αυτής της υπερβολής αντέδρασε ο Πελάγιος με μια δικιά του υπερβολή, υποβαθμίζοντας τόσο τα αποτελέσματα που είχε η αμαρτία στην ανθρώπινη φύση όσο και την ενέργεια της Θείας χάρης στο θέμα της σωτηρίας του ανθρώπου.

Το συμπέρασμα που βγαίνει από την ιστορική αναφορά όπως την κάνει ο Γ. Χατζηαντωνίου είναι ότι ο Αυγουστίνος όπως και ο Πελάγιος κινήθηκαν διανοητικά ακραία μόνο και μόνο για να αντιμετωπίσουν ο ένας τον άλλον. Όμως η ιστορία δικαίωσε τον Αυγουστίνου και καταδίκασε τον Πελάγιο, αν και οι δύο κατέληξαν έξω από τα Βιβλικά δεδομένα. Σε αυτή την παγίδα, την λάθος μέθοδο έρευνας τις αλήθειες μέσω αντιπαράθεσης, δεν έπεσε ο Μεταλληνός.

9 «Η Εκκλησία του Χριστού τα πρώτα 600 χρόνια» Γ. Χατζηαντωνίου

5 Επιχειρήματα για την άποψη αυτή αναφέρονται τόσο ο Θάνος Καρμπόνης στο βιβλίο του «Η αγάπη που προγνωρίζει και προορίζει», Έκδοση του Ελληνικού Ινστιτούτου της Βίβλου, όσο και ο Γεράσιμος Ζερβόπουλος στο βιβλίο του «Η πρόγνωση του Θεού και ο προορισμός του ανθρώπου», έκδοση «Ελεύθερες Εκδόσεις». Και οι δύο ήταν μαθητές του Μεταλληνού

6 Απόσπασμα από την ομιλία του Θάνο Καρμπόνη στην τελετή αναχώρησης του Κώστα Μεταλληνού.

7 Ο Γ. Χατζηαντωνίου στο βιβλίο του «Η Εκκλησία του Χριστού τα

Ο άνθρωπος της ταπείνωσης και της διανόησης

σωτηρία του.

Στον Ελλαδικό χώρο εξ όσων γνωρίζω μόνο η Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία καθώς και η Ελευθέρα Αποστολική Εκκλησία της Πεντηκοστής έχουν την άποψη ότι ο πιστός, αν δεν προσέξει, μπορεί να χάσει τη σωτηρία του.¹⁰

Ο Χάρης Καρτερούλης¹¹ στην τελετή αναχώρησης του Μεταλλινού μεταξύ άλλων είπε: «Δεν αγαπούσε τους «συγχρονισμούς», τους «νεοτερισμούς», τους «ορθολογισμούς», τις «εισαγωγές εκ του εξωτερικού» εις τας θρησκευτικάς του πεποιθήσεις. Πάντοτε με τη Γραφή στο χέρι ζητούσε από αυτήν να βρή οδηγία...». ¹² Και αυτό το απέδειξε σε όλη του τη ζωή χωρίς συμβιβασμούς και υποχωρήσεις, έχοντας πάντα βάση μόνο τον Λόγο του Θεού. Ο Μεταλλινός εφάρμοσε τη ρήση του Λούθηρου «Μόνο η Γραφή». Μια φράση που δεν την τήρησε ούτε ο ίδιος ο Λούθηρος.

«Εξωθεν μάχαι»

Αντιλαμβανόμαστε ότι στον περιορισμένο χώρο ενός μικρού άρθρου δεν μπορούμε να δώσουμε λεπτομέρειες για τον θεολογικό διωγμό του Κώστα Μεταλλινού λόγω των θέσεων του. Αρκεί μόνο να πούμε ότι εξ αιτίας των θέσεων του διακόπηκε η συνεργασία που είχε ξεκινήσει, μέσω ενός Συνδέσμου με την Ελληνική Ευαγγελική Εκκλησία.

Εσωθεν φόβοι

Δεν ήταν όμως μόνο οι εξωτερικοί παράγοντες που λύπησαν τον Κώστα Μεταλλινό, καθώς βεβαίως αναφερόμαστε σε ιστορικά γεγονότα μετά πάροδο πλέον των 60 ετών. Εσωτερικοί συνεργάτες του διαφοροποιήθηκαν με τον Μεταλλινό, όμως εκείνος είχε μια μεγάλη καρδιά αγάπης. Ο Χρήστος Φραγκόπουλος θα πει «*Λίγες μέρες πριν φουξέει ο βοριάς (εννοεί την αναχώρηση του Μεταλλινού), σε μια συγκέντρωση σε θέματα της Εκκλησίας είχαμε έλθει σε προσωπική διαφωνία. Στο διάλειμμα μιλούσα με κάποιον, σε μια γωνιά. Βγήκε από την αίθουσα και έψαχνε. Με βρήκε. Και ήρθε, ενώ μιλούσα, και με φίλησε. Ήταν η τελευταία φορά*

¹⁰ Το θέμα αυτό αναλύει διεξοδικά ο μαθητής του Κ. Μεταλλινού, Γεράσιμος Ζερβόπουλος, στο βιβλίο του «Η αιώνια ασφάλεια της ψυχής και ο κίνδυνος» στην έκδοση «Ελεύθερες Εκδόσεις»

¹¹ Ο Χάρης Καρτερούλης μεγάλη προσωπικότητα του τότε νομικού κόσμου, είχε γνωρίσει τον Χριστό από τον Κώστα Μεταλλινό και ήταν ο επόμενος πρόεδρος της Κοινωνίας των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών μετά την αναχώρηση του Κ. Μεταλλινού.

¹² Περιοδικό Σάλπισμα Ιανουάριος 1963, ανηρημένο στην ιστοσελίδα της Κοινωνίας Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος (www.koinoniaegee.gr) μαζί με όλους τους επικήδειους λόγους.

που συναντηθήκαμε παρά μονάχα όταν το μεγάλο δένδρο έπεσε από τον βοριά. Εκείνο το φιλί...»¹³

Είναι πραγματικότητα αυτό που στην επικήδεια ομιλία είπε ο Μ. Κυριακάκης για τον Κώστα Μεταλλινό. «Ο άνθρωπος που τους είχε κάνει όλους φίλους, ο Κων/νος Μεταλλινός, που δεν είχε κανέναν εχθρό, γιατί άνοιγε την καρδιά του και τους αγκάλιαζε όλους.»¹⁴

Κλείνοντας το μικρό αυτό σημείωμα, μια μικρή περίληψη από την – χωρίς καμία συνάντηση – γνωριμία μου με τον Κώστα Μεταλλινό, θέλω να σημειώσω κάτι για μένα πολύ βασικό. Πολλοί χρησιμοποιούν τον χώρο της Εκκλησίας συνειδητά ή ασυνείδητα σαν ένα κοινωνιότοπο ανάδειξής τους. Δεν είναι πρωτότυπο. Το έκαναν και μαθητές του Χριστού. Όχι όμως ο Κώστας Μεταλλινός.

Ο Κώστας Μεταλλινός δεν ήταν αλάθτος. Έδωσε όμως τη ζωή του ολόκληρη για να γνωρίσουν οι άνθρωποι κάθε τάξης το πρόσωπο του Ιησού Χριστού και να λυτρωθούν για πάντα και δεν διεκδίκησε τίποτα για τον εαυτόν του. Αναχώρησε για το Κύριό του μέσα στην υπηρεσία της αγάπης και της διδασκαλίας, ανάμεσα στους εργάτες των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, στις παιδικές κατασκηνώσεις του Σούνιου. Οι κατασκηνώσεις μας στο Σούνιο, ευγνωμονούσες για όλη την αγάπη του και τις υπηρεσίες του, διατήρησαν στον χώρο απ' τον οποίο αναχώρησε, ένα μικρό δωμάτιο κάτω από τη βεράντα της κατασκήνωσης, σαν ένα χώρο μνήμης για τις παρούσες γενεές και τις επόμενες. Εκεί έχουν διαφυλάξει τόσο προσωπικά στοιχεία της ζωής του, όσο και άφθονα στοιχεία από την ιστορία της κατασκήνωσης και των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών. Γιατί είναι απαραίτητο τα παιδιά μας, οι νέοι μας και εμείς να θυμόμαστε, να είμαστε ευγνώμονες στον Θεό για ό,τι παραλάβαμε. Ο Κώστας Μεταλλινός υπήρξε και ήταν ένα δώρο του Θεού στη ζωή μας και στην Κοινωνία των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών Ελλάδος.

Η προσφορά του ανεκτίμητη προς τον Θεό και το παράδειγμά του στο σύντομο αυτό σημείωμα δεν είναι για να δοθεί έπαινος στον Κώστα Μεταλλινό αλλά στον Κύριό του και Κύριό μας, Ιησού Χριστό, ο οποίος σκεύη χωμάτινα, όπως εμείς, τα τιμάει και τα χρησιμοποιεί για τη δόξα Του.

Αντώνης Περιάλης

¹³ Απόσπασμα από τον λόγο του Χρήστου Φραγκόπουλου στην τελετή αναχώρησης του Κώστα Μεταλλινού

¹⁴ Περιοδικό Σάλπισμα 1963.

Η γνωριμία μου με

Η πρώτη μου γνωριμία

Μεγάλωσα και ζω στην Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία της Νέας Ιωνίας. Απ' τα υμνολόγια της προσπαθούσα να μάθω τα πρώτα μου γράμματα. Εκεί γνώρισα τους πρώτους μου δασκάλους, τις πρώτες μου φίλες, εκεί ήταν οι πιο καλές μου γνωριμίες, καθώς και το ξεκίνημά μου με την κατασκήνωση και τις ιδιαίτερες χαρές της. Εκεί ήταν το σπίτι της καρδιάς μου που μεγάλωνε όλο και περισσότερο. Κάποια χρονιά, η χριστουγεννιάτικη γιορτή του Κυριακού σχολείου της Νέας Ιωνίας έγινε μαζί με τη γιορτή του Κυριακού της Εκκλησίας όπου κήρυττε ο Κώστας Μεταλλινός, στην οδό Λυκούργου. Εκεί, μικρό, φτωχό παιδί γνώρισα τον Κώστα Μεταλλινό.

Αργότερα, όταν ήμουν μεγαλύτερη, καθώς ορισμένες φορές δεν λειτουργούσε το Κυριακό Σχολείο στην Εκκλησία μας, κάποια παιδιά πηγαίναμε με το λεωφορείο από την Νέα Ιωνία στο Κυριακό Σχολείο της Λυκούργου. Για μας εκείνη την εποχή η παρουσία μας στην Εκκλησία και στο Κυριακό Σχολείο ήταν συνδεδεμένη με τη ζωή μας. Στη μνήμη μου είναι ακόμα καταχωρημένη η εικόνα της κατάμεστης αίθουσας στον 4^ο όροφο. Εμείς, τα παιδιά και οι νέοι, λόγω έλλειψης χώρου στριμωχνόμασταν στα μεγάλα παράθυρα της ταράτσας στο πλάι της αίθουσας, παρακολουθώντας το κήρυγμα του Κώστα Μεταλλινού.

Η Αλκμήνη Μεταλλινού

Την γνώρισα πρώτα στην κατασκήνωση, την εποχή που μέναμε σε σκηνές και ζήλευα τα μεγάλα παιδιά που την είχαν δασκάλα στα πρωινά μαθήματα. Κάποιες φορές που έκανε συνάξεις γυναικών, όταν η εκκλησία Νέας Ιωνίας στεγαζόταν στο σπίτι του Σινάνογλου, πήγαινα με τη μητέρα μου και προσπαθούσα να παρακολουθήσω. Όταν μου δινόταν η ευκαιρία να πάω κάποιες φορές στο Κυριακό Σχολείο της Λυκούργου και να την έχω έστω και για λίγο δασκάλα, χαιρόμουν ιδιαίτερα. Μια ήρεμη δασκάλα που αγαπούσε τα παιδιά πολύ και είχε πάντα υπομονή μαζί τους.

Τι να πρωτοθυμηθώ; Θυμάμαι τον μικρό Νίκο Σαράντη μαθητή κάτω από το τραπέζι γύρω από το οποίο κάναμε μάθημα και την Μεταλλινού να μην τον μαλώνει.



Ο Μεταλλινός στην Κοβωνία με τον ιεροκήρυκα της εκεί ευαγγελικής εκκλησίας Sticht και τη σύζυγό του Martha

Στο Βιβλικό σχολείο των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στο EWERSBACH της Γερμανίας

Οι Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες της Γερμανίας αγαπούσαν τον Κώστα Μεταλλινό και το έργο του, πρωτοποριακό, μέσα από την ορθόδοξη Εκκλησία. Θαύμαζαν τις βαθιές γνώσεις του στον Λόγο του Θεού, που διέθετε, χωρίς να έχει φοιτήσει ποτέ σε Θεολογικό ή Βιβλικό σχολείο καθώς και την πνευματική του ζωή.

Ο Θάνος Καρμπόνης έλεγε σχετικά με το θέμα αυτό: «Και με την πεποίθηση αυτή (ο Κώστας Μεταλλινός), γίνεται κομιστής μιας πείρας της εν Χριστώ Ζωής και χάριτος, άγνωστης και σε πολλούς χριστιανικούς κύκλους.

Θα επιχειρήσει, με όλη την ταπεινή συναίσθηση πως δεν είναι παρά “χωμάτινο σκεύος”, ζητώντας να φανεί, να δράσει, να μιλήσει ολόκληρος Εκείνος μέσα σε αυτόν. Θα επιχειρήσει μια προσέγγιση των βορείων ευρωπαϊκών λαών, που όπως ήξευρε τόσο είχε μαθήσει ο θεωρητικός τυπικισμός και η σχολαστική θεολογική σκέψη, ώστε οι ίδιοι να ομολογούν ότι η παρουσία του υπήρξε ανάμεσά τους μια ευλογία, μια άγνωστη σε αυτούς πνοή δροσιάς και χάριτος».

Ο Κώστας και η Αλκμήνη Μεταλλινού επισκέφτηκαν, προσκαλεσμένοι των Γερμανικών Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών, το Βιβλικό σχολείο στο EWERSBACH που ήταν μια αυστηρή σχολή Ιεροκήρυκων και Ιεραποστόλων των Ε.Ε.Ε. Γερμανίας και Ελβετίας. Είχαν ιδιαίτερες συζητήσεις με

τον Κώστα Μεταλληνό

τον τότε διευθυντή της σχολής Κουίρινγκ, έναν πολύ καταρτισμένο δάσκαλο πάνω στον Λόγο του Θεού, ο οποίος εκτιμούσε βαθιά τις γνώσεις του Κ. Μεταλληνού και του Θάνου Καρμπόνη και ενδιαφερόταν για τις Ε.Ε.Ε. στην Ελλάδα.

Επιθυμούσαν λοιπόν στη Βιβλική σχολή να δοκιμάσουν σαν σπουδαστές και κοπέλες για ιεραποστολές και υπηρεσίες στα Κυριακά Σχολεία. Είχαν όμως φόβους για τη συμβίωση αγοριών και κοριτσιών. Σκέφθηκαν να δοκιμάσουν με Ελληνίδες από τις Εκκλησίες μας και μια Γερμανίδα, που προοριζόταν για ιεραποστολή στην Ιαπωνία. Το πρότειναν στον Μεταλληνό.

Ο Μεταλληνός το δέχθηκε και επέλεξε από την Ελλάδα την Σουζάνα Καλάβρια και εμένα. Θα φοιτούσαμε εκεί μετά το τέλος των γυμνασιακών (εξατάξιο) σπουδών μας.

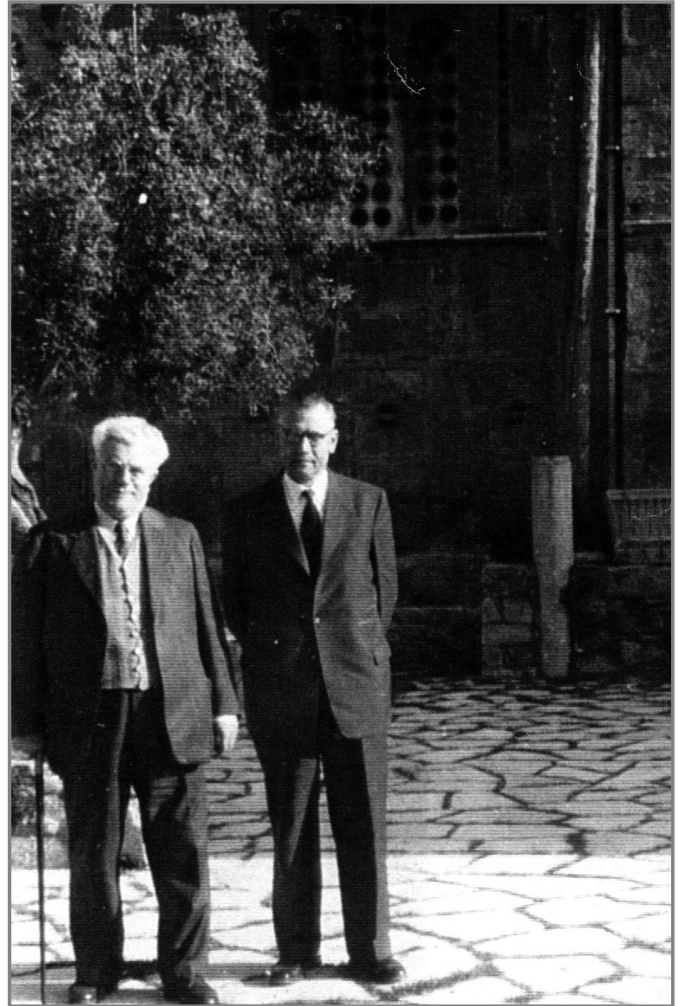
Ήταν μεγάλη η χαρά μου, ήταν κρυφή επιθυμία μου, μα δεν το είχα με κανέναν συζητήσει, μόνο η εκλεκτή μου φίλη Σουζάνα είχε κάτι αντιληφθεί. Δεν φρόντισα για εξετάσεις μου στο πανεπιστήμιο όπως οι άλλοι συμμαθητές μου και ξεκίνησα να μαθαίνω εντατικά Γερμανικά και να εργάζομαι σε ένα φαρμακείο για να συγκεντρώσω τα απαιτούμενα έξοδα.

Όμως σε κάποιο ατύχημα στη θάλασσα αρρώστησα, μπήκα στο νοσοκομείο και καθυστέρησα για έξι μήνες περίπου το ταξίδι μου στην Γερμανία. Όταν πλέον ήμουν έτοιμη και είχα και το διαβατήριο στα χέρια μου πήρα τηλέφωνο τον Μεταλληνό και του το είπα. Εκπληκτική άκουσα να μου λέει ότι «*στη θέση σου έστειλε ο Θ. Καρμπόνης την ανιψιά του*». Μου κόπηκε η ανάσα. Ελπίδες και σχέδια γκρεμίστηκαν σε μια στιγμή.

Τότε ακούστηκε βροντερή από μέσα η φωνή της Αλκμήνης Μεταλληνού. «*Τι βλες στο κορίτσι.. δώσε μου το τηλέφωνο... Μη στενοχωριέσαι κορίτσι μου εσύ θα πας άσχετα αν έχει πάει και κάποια άλλη.*»

Έτσι πήγα στο Βιβλικό σχολείο στην Γερμανία. Χρόνια γεμάτα με τον Λόγο του Θεού, διαβίωση μόνο με παιδιά του Θεού. Φροντίδα του ουράνιου Πατέρα για όλα. Ευγνωμοσύνη, και αφιέρωση της καρδιάς και της ζωής στον Λυτρωτή μας Ιησού Χριστό.

Στις πρώτες καλοκαιρινές μου διακοπές προτάθηκε από τη σχολή να πάω στο Langeoog, ένα νησί στην Βόρεια Θάλασσα και να βοηθήσω εκεί σε ένα πρόγραμμα για παιδιά. Στην επιστροφή με πήρε μαζί



**Ο Μεταλληνός με τον αδελφό Κουίρινγκ
στη Γερμανία**

του ο αείμνηστος εργάτης του Ευαγγελίου Sticht, ο οποίος, μαζί με τη σύζυγό του Μάρθα υπηρετούσε την Εκκλησία της Κολωνίας. Είχε προγραμματιστεί να μείνω μαζί τους μερικές μέρες πριν επιστρέψω στη σχολή. Όταν φτάσαμε στο σπίτι τους, χτύπησα το κουδούνι της πόρτας τους, γιατί ο ίδιος κρατούσε αποσκευές. Μα τι έκπληξη! Την πόρτα την άνοιξε και την γέμισε με την παρουσία του ο Κ. Μεταλληνός!

Ήταν ένας άνετος άνθρωπος που για το κάθε τι είχε μια απάντηση. Δεν προβληματιζόταν για την άποψη των άλλων. Είχε αποκρυσταλλωμένες απόψεις και όπου και αν βρισκόταν αισθανόταν σαν στο σπίτι του ή στην Εκκλησία του.

Εκείνες τις μέρες είχε διοργανωθεί μια μεγάλη ευαγγελιστική εκδήλωση στην Γερμανία με τον

Η γνωριμία μου με τον Κώστα Μεταλληνό

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 19

Μπίλλυ Γκράχαμ. Μόνο η χορωδία αριθμούσε 2.000 μέλη. Στο αναρίθμητο ακροατήριο, μαζί με τον εργάτη του Ευαγγελίου και μέλη της Ε.Ε.Ε της Κολωνίας, δίπλα στον Μεταλληνό, βρέθηκα και εγώ. Μετά την εκδήλωση κάλεσαν όλους τους υπευθύνους Εκκλησιών σε παρουσίαση. «Εσείς γιατί δεν πάτε;» ρώτησα αυθόρμητα, «Σας φωνάζουν». Χαμογέλασε και είπε «Δεν έχω εγώ δουλειά με αυτά Σοφία».

Κυριακή πρωί η εκκλησία της Κολωνίας γεμάτη καρά περίμενε να ακούσει τον Λόγο του Θεού από τον ευλογημένο Έλληνα εργάτη του Ευαγγελίου και εγώ θα μετέφραζα στα Γερμανικά. Όταν ήρθε η ώρα μου λέει: «Σοφάκι δεν χρειάζεται να με μεταφράσεις. Θα μιλήσω Γερμανικά. Εσύ θα είσαι δίπλα μου και αν χρειαστώ κάποια λέξη θα μου την πεις.» Πράγματι έκανε ωραιότατα το κήρυγμα στα Γερμανικά. Όλοι παρακολουθούσαν με προσοχή και θαυμα-

σμό. Ήταν μια ευλογία! Σημειωτέον ότι Γερμανικά είχε μάθει μόνος του από ένα βιβλίο, μέθοδο άνευ διδασκάλου.

Μετά το τέλος των σπουδών μας στην Γερμανία πήγα με την Σουζάνα σε μια σχολή για την αγγλική γλώσσα στο Λονδίνο. Κυριακή πρωί πηγαίναμε πάντα σε μια γνωστή κεντρική εκκλησία όπου συναντούσαμε και τον Άργο Ζωδιάτη με την οικογένειά του.

Ένα πρωινό, στην έξοδο της εκκλησίας ήρθε βιαστικά κοντά μας και έκπληκτοι τον ακούσαμε να μας λέει: «Τα μάθατε; Πέθανε ο Μεταλληνός...». Σαν κεραυνός εν αιθρία έπεσε η είδηση στην καρδιά μας. Ένα κεφάλαιο για τις Εκκλησίες μας στην Ελλάδα αλλά και για την προσωπική μας ζωή είχε κλείσει.

Όμως μένει πάντα στην καρδιά μας η φυσιογνωμία του, το παράδειγμά του, η απλότητά του και η άγια ζωή του.

Σοφία Περιάλη

Η ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΤΗΣ ΤΟΥ ΚΩΣΤΑ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

Αγαπητοί φίλοι, το περιοδικό ήλθε σε τηλεφωνική επικοινωνία με τον υπερήλικα αγαπητό αδελφό κο Απόστολο Αγωγιάτη απ' την Προσοισάνη Δράμας, ο οποίος φιλοξενείται στο «Χρυσάνθειο», μονάδα φροντίδας ηλικιωμένων στην Πετρούσα Δράμας. Τον αγαπητό αδελφό Απόστολο, ο γράφων Ι.Γ. είχα γνωρίσει – αν θυμάμαι καλά – μετά το 1980 σε Γενική Συνέλευση των Εκκλησιών στις κατασκηνώσεις του Σουνίου. Καταγράφω όσα με χαρά μου μετέφερε.

«Τον αδελφό Κώστα Μεταλληνό γνώρισα το έτος 1950 και πριν να καταταγώ στον στρατό. Εκείνα τα οποία διατηρώ στη μνήμη μου ήταν η σοφία του, η καταδεκτικότητά του και η καλοσύνη του. Είχε επισκεφθεί τα μέρη μας και απ' ό,τι ενθυμούμαι είχε θαυμάσια επικοινωνία με αδελφούς και αδελφές της εκκλησίας μας. Ένας άνθρωπος με λαϊκές συνήθειες και απλός.

Όταν επρόκειτο να καταταγώ στρατιώτης στην

Τρίπολη με πήρε παράμερα και με ρώτησε αν έχω Αγία Γραφή. Του απάντησα ότι έχω και τότε μου είπε τα εξής: «Αν κάποιος ενδιαφέρεται για τον Ιησού Χριστό θα του μιλάς προσωπικά.» Θυμάμαι ότι είχα εφοδιασθεί με 10 κιλά περίπου έντυπα και φυλλάδια. Κατά τη διάρκεια του ταξιδιού, ακολουθώντας τη συμβουλή του αλλά και κατά την παραμονή μου στην Τρίπολη τα είχα μοιράσει όλα.

Θάθελα να επισημάνω ότι η συμπεριφορά του άγγιζε πολλές φορές την παιδική απλότητα. Εκπλησσόταν επίσης ο Μεταλληνός με ενθουσιασμό ακούγοντας ομολογίες μετανοίας και αναγέννησης άλλων αδελφών τα βράδια στο Σούνιο. Ταυτόχρονα όμως, μας τόνιζε ότι θάπρεπε νάμαστε προσεχτικοί, έχοντας προετοιμάσει το έδαφος στην επικοινωνία μας με ψυχές που άκουγαν για πρώτη φορά τη μαρτυρία μας περί του Ιησού Χριστού.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΑΓΩΓΙΑΤΗΣ»

22 Ιανουαρίου 1963

Μνήμες από τον Γιώργο Κίτρο¹

Είμαι πλέον 93 ετών. Έχουν περάσει 60 ολόκληρα χρόνια αλλά θυμάμαι αυτή τη μέρα με όλες τις λεπτομέρειες.

Τον Ιανουάριο του 1963 βρισκόμουν στην Ελευθέρα Ευαγγελική Εκκλησία Αθηνών στην οδό Αλκιβιάδου στην τριήμερη Γενική Συνέλευση των Εκκλησιών μας. Με χαρά κάθε χρονιά ερχόμουν από τα Τρίκαλα με την συγκοινωνία εκείνης της εποχής, με δίψα για να μάθω περισσότερα από τον Λόγο του Θεού αλλά και να ζήσω την κοινωνία με τα άλλα αδέρφια που υπηρετούσαν τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες, ανταλλάσσοντας νέα και απόψεις. Ήταν εκεί όλοι οι εργάτες του Κυρίου από όλη την Ελλάδα. Μακάρι και σήμερα να είχα τις δυνάμεις να προσέλθω στις Γενικές Συνελεύσεις μας που τόσο με οικοδόμησαν και με βοήθησαν στο παρελθόν. Αλλά *(Ματθ. 26/41) ... Το μεν πνεύμα πρόθυμον, η δε σαρξ ασθενής.*

Ο Κώστας Μεταλληνός μάς είπε ότι μετά τη συνέλευση όσοι θέλουν μπορούν να έρθουν στο Σούνιο να «πεθάνουμε ως προς τον κόσμο και να ζήσουμε με τον Χριστό». Πράγματι πολλοί ανεβήκαμε στον λόφο του Σουνίου.

Εκεί στην τραπεζαρία του Σουνίου κάναμε τα μαθήματα αλλά και κοιμόμασταν όλοι στα ράντζα της κατασκήνωσης. Για θέρμανση είχαμε μια ξυλόσομπα που ο Καραλής είχε τη διακονία να τροφοδοτεί συνεχώς με ξύλα για να μην κρυώνουμε. Αλλά τι να σου κάνει μια τέτοια σόμπα σε ένα τόσο μεγάλο χώρο; Στον Καραλή είχε αναθέσει ο Μεταλληνός και τη διακονία το βράδυ να μας σκεπάζει για να μην κρυώσουμε.

Μόνο ο Μεταλληνός με τη σύζυγό του κοιμόντουσαν στο δεύτερο δωμάτιο από δεξιά κάτω από τη βεράντα της τραπεζαρίας.

Ήταν εκεί και ο Γκούτσος από την Εκκλησία στο Φραντζι της Λαμίας που είχε φέρει μαζί του φασόλια και τραχανά από το χωριό και τα μαγειρεύαμε και τρώγαμε μεσημέρι και βράδυ.

Εκείνη την εποχή, Ιανουάριος, είχε και άφθονα χόρτα το Σούνιο. Τα μαζεύαμε και μαζί με τις σαρδέλες που αγοράζαμε από το Λαύριο κάναμε πολύ ωραία γεύματα.

Ακόμα μέσα στα αυτιά μου νχει ο θόρυβος που ο αέρας έκανε στις λαμαρίνες καθώς φυσούσε δυνατά.

Αλλά για μας πράγματι ήταν ώρες ουρανού. Δύο ώρες το πρωί και δύο ώρες το απόγευμα ο Μεταλληνός μάς έκανε μαθήματα για τον ερχομό του Κυρίου από την Αποκάλυψη. Τις άλλες ώρες είχαμε διηγήσεις για τις Εκκλησίες μας αλλά και συζητήσεις. Ο Μεταλληνός μάς συμβούλευσε πώς να συμπεριφερόμαστε στην Εκκλησία του Ιησού Χριστού καθώς και πώς να έχουμε ενδιαφέρον



Χώρος μνήμης στο Σούνιο

για τους αδελφούς.

Ήταν απόγευμα της 23^{ης} Ιανουαρίου 1963. Μέσα στην τραπεζαρία ο Μεταλληνός δίδασκε από την αποκάλυψη. Όλοι ήμασταν προσπλωμένοι στο μάθημα ρουφώντας άπληστα ό,τι μας έλεγε. Ξαφνικά αισθάνθηκε μια δυσφορία και είπε ο διάβολος με κτυπάει. Αμέσως ήρθαν ο Θάνος Καρμπόνης και άλλοι αδελφοί, τον σήκωσαν και τον κατέβασαν στο δωμάτιό του κάτω από την βεράντα ενώ πήγαν με το αυτοκίνητο στο Λαύριο να φέρουν γιατρό. Τον ξάπλωσαν στο κρεβάτι του και σε λίγο αναχώρησε για τον Κύριο.² Ο γιατρός καθώς ήλθε, διαπίστωσε απλά τον θάνατό του. Έτσι χάσαμε τον ιδρυτή των Ελευθέρων Ευαγγελικών Εκκλησιών στην Ελλάδα, τον δάσκαλό μας αλλά και τον πατέρα μας, εκεί επάνω στο Σούνιο, στον χώρο της κατασκήνωσης.

Καθώς τον έπαιρναν εμείς οι υπόλοιποι ψάλαμε τον ύμνο «Βαίνομεν προς την πατρίδα την ουράνια Σιών ...»

¹ Αναζητώντας απηλούς ανθρώπους αντίπτες μάρτυρες της μέρας της αναχώρησης του αείμνηστου Κ. Μεταλληνού στο Σούνιο, σκέφτηκα τον Γιώργο Κίτρο, 93 ετών. Ο Γ. Κίτρος, ιδρυτής και εργάτης της Ε.Ε.Ε. στα Τρίκαλα, με πλήρη διαύγεια πνεύματος αβλή και με ποβή καφή μνήμη, δέχτηκε τηλεφωνικά να μου διηγηθεί τα περιστατικά εκείνης της περιόδου τον Ιανουάριο του 1963. Έτσι σιγά-σιγά βοηθούμενος και από την σύζυγό του Παρασκευούβλα, η οποία ήταν μαζί του εκείνη την περίοδο στο Σούνιο, κατέγραψα όσα στοιχεία θυμόντουσαν τα οποία στο μικρό αυτό άρθρο σας παρουσιάζουμε.

² Στη διήγηση, αυτό που προσωπικά έχω να παρατηρήσω είναι η απλόπεια αβλή και ο ζήλος όβης εκείνης της γενιάς να μαθητεύσουν και να ζήσουν κοντά στον Μεταβληνό. Εμπειρίες που, αν και πέρασαν 60 χρόνια, δεν μπορούν να ξεχαστούν. Αντώνης Περιάλης

² Η επιτροπή κατασκήνωσης διατήρησε στο Σούνιο τον χώρο αυτό σαν «χώρο μνήμης». Γιατί η ιστορία μας δεν πρέπει να ξεχνιέται. Με την ευκαιρία των 60 χρόνων από την αναχώρηση του Μεταβληνού αβλή και των 80 χρόνων της κατασκήνωσης όβλα τα παιδιά ξεναγούνται στον χώρο αυτό.

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ

Η ύπαρξη μοιάζει με ωκεανό. Ο άνθρωπος είναι πλοίο που ταξιδεύει. Ο χρόνος μάς σπρώχνει προς τα εμπρός, πάντα μπρος, χωρίς ποτέ να σταματάμε.

Αν με το πνεύμα μας κάμουμε μια επισκόπηση στον ορίζοντα της ύπαρξης – σαν ν' ανεβαίναμε στη γέφυρα κάποιου πλοίου – βλέπουμε με κατάπληξη ότι βρισκόμαστε μπροστά σε μυστήριο. Απλώνεται μπροστά μας ένα απέραντο σκοτάδι και δεν ξέρουμε τα σπουδαιότερα στοιχεία που μας χρειάζονται για το ταξίδι μας. Δεν ξέρουμε μ' άλλα λόγια **από πού ερχόμαστε** στην ύπαρξη, δεν ξέρουμε **τι είμαστε**, δεν ξέρουμε **γιατί ήρθαμε εδώ** και δεν ξέρουμε **πού πάμε**. Παρ' όλη την άγνοιά μας η καρδιά μας αδιάκοπα χτυπάει και ο χρόνος μάς σπρώχνει προς τα μπρος: «υφιστάμεθα τη ζωή, δεν ζούμε τη ζωή», όταν δεν έχουμε ορθά προσανατολιστεί.

Πώς θα μπορούσαμε, σε 15 μόνο λεπτά της ώρας, να βοηθήσουμε κάπως τον σύγχρονο άνθρωπο στο πελώριο αυτό ζήτημα του προσανατολισμού του στην ύπαρξη; Αυτό είναι ένα δυσκολότατο πρόβλημα, είναι ένα πρόβλημα «Μεγίστου και Ελαχίστου» καθώς λέμε στα Μαθηματικά.

Θα προσπαθήσουμε να τον προσανατολίσουμε, αλλά θα ζητήσουμε απαραίτητα από τον μοντέρνο αναγνώστη μας να κρατήσει την καρδιά του καθαρή από τον σύγχρονο εγωισμό και να την αφήσει να μαλακώσει: οι πιο φωτεινές ακτίνες δεν γίνονται αντιληπτές στα ζητήματα αυτά παρά μονάχα με καθαρή καρδιά: ο Χριστός υποσχέθηκε στην καθαρή καρδιά ότι αυτή θα δει τον Θεό.

Ας αφήσουμε τώρα κατά μέρος, από έλλειψη χρόνου, την φιλοσοφία την οποία μας εμπνέει η έρευνα του Σύμπαντος δια των Φυσικών Επιστημών και ας περιορισθούμε στις πιο χτυπητές γραμμές που μας δείχνει η μελέτη του Εαυτού μας, η μελέτη του «Εγώ» μας.

Εάν κάμουμε μια ενδοσκόπηση μέσα μας, βρίσκουμε ότι είμαστε ένα «Εγώ» εφοδιασμένο και συνδεδεμένο με υλικά όργανα: έχω πόδια, χέρια, μάτια, αυτιά, γλώσσα και πολλά άλλα όργανα: αλλά αυτά δεν είναι το Εγώ μου, αυτά είναι τμήμα του Εγώ μου: είναι τα πόδια μου, τα χέρια μου, τα μάτια μου, η γλώσσα μου. Τι είναι λοιπόν αυτός ο κύριος, αυτός ο κτήτορας, αυτός ο ιδιοκτήτης, αυτό το «Εγώ»;

Για να προχωρήσουμε στη σπουδαιότατη αυτή έρευνα θα χρησιμοποιήσουμε την μέθοδο της Παρα-

τήρησης, η οποία είναι μέθοδος της Θετικής Επιστήμης.

Τι μας λέει λοιπόν η παρατήρηση για το «Εγώ»; Μας λέει, πρώτα, ότι το Εγώ μπορεί να έλθει σε **ανταγωνισμό** με τις ορμές και τάσεις του σώματος μέχρι σημείου μάλιστα που να παραδώσει το σώμα σε θάνατο, παρ' όλες τις διαμαρτυρίες του σώματος, καθώς συμβαίνει στην περίπτωση θανάτου με απεργία πείνας, ή μαρτυρικού εθελούσιου θανάτου προς υποστήριξη οποιασδήποτε ιδεολογίας. Από τον ανταγωνισμό αυτό φανερώνεται ότι **το Εγώ είναι πραγματικότητα** και μάλιστα πραγματικότητα, ανώτερη του σώματος, αφού υποτάσσει αυτό και το παραδίδει μέχρι θανάτου.

Η παρατήρηση, δεύτερον, μας λέει ότι **το Εγώ μπορεί εκ προθέσεως να ψεύδεται**. Ένας δίσκος, μια κασέτα δεν μπορεί να βγάλει παρά μόνο τα λόγια που χαραχτηκαν απάνω της: το Εγώ όμως όταν ψεύδεται δείχνει ότι μπορεί εκ προθέσεως να τροποποιήσει και να βγάλει άλλο κόσμο, τελείως διαφορετικό από κείνο που μπήκε μέσα του διά των αισθητηρίων. Άρα το Εγώ αποδεικνύεται κυρίαρχο του εσωτερικού του κόσμου και όχι συνισταμένη των κραδασμών του σαρκοεγκέφαλου, γιατί τότε δεν θα μπορούσε να ψεύδεται.

Τρίτον, η Φυσιολογία μάς λέει ότι το Εγώ παραμένει **μόνιμο**, ενώ το υλικό του σώματος και του εγκεφάλου αδιάκοπα ανανεώνεται: ένας γέρος 80 χρόνων έχει συνείδηση ότι είναι ο ίδιος που ήταν πριν 70 χρόνια μαθητής στο Δημοτικό σχολείο, και θυμάται μάλιστα ζωηρότατα τις παιδικές αναμνήσεις του, ενώ ολόκληρο το υλικό του σώματος έχει έκτοτε πολλές φορές ανανεωθεί. Άρα το Εγώ είναι διάφορο του υλικού σώματος **και δεν υπόκειται εις την αέναν διαρροή της ύλης**.

Η παρατήρηση, τέταρτον, μας δείχνει ότι το Εγώ έχει εσωτερική ομιλία, ανεξάρτητη από την υλική γλώσσα του σώματος. Και αν κόψουμε τη γλώσσα ενός ανθρώπου θα μπορεί πάλι αυτός να απαγγέλλει εσωτερικά έναρθρους φθόγγους και να ψάλλει νοερά και να αγορεύει ευκρινέστατα για τον εαυτόν του. Άρα το Εγώ έχει γλώσσα δική του **ανεξάρτητη από τη γλώσσα του σώματος**.

Τέλος, το Εγώ βρίσκουμε ότι είναι **απλούν**, είναι **αμερές**, δηλαδή δεν μπορεί να κοπεί σε κομμάτια μικρότερων «εγώ», καθώς συμβαίνει με την ύλη. Όλα τα αισθήματά μας και οι ενέργειές μας έχουν πάντα το αυτό κέντρο, το Εγώ μας, απλούν και αμερές: ή υπάρχει ολόκληρο το Εγώ ή δεν υπάρχει καθόλου.

Με τις σύντομες αυτές πέντε παρατηρήσεις

Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ - Δρ. Μαθηματικών

βλέπουμε ότι το Εγώ είναι πραγματικότητα απλή όχι υλική, συνδεδεμένη βέβαια με την ύλη του εγκέφαλου, αλλ' όχι ταυτιζόμενη με αυτήν. Με τις πνευματικές του δυνάμεις το Εγώ αυτό συλλαμβάνει τους νόμους της Φύσης, ζυγίζει τους ήλιους, μετράει τους ουρανούς και εξουσιάζει πάνω στις δυνάμεις της Φύσης.

Το Εγώ μας αυτό δεν μπορεί να πηγάζει από την Ύλη, γιατί η ύλη δεν μπορεί να δώσει εκείνο που αυτή δεν έχει· δεν μπορεί να δώσει συνείδηση την οποίαν αυτή δεν έχει, η ύλη δεν μπορεί να δώσει ελευθερία εκλογής που αυτή δεν έχει, η ύλη δεν μπορεί να δώσει αδιάκοπη πρόοδο προς τα εμπρός γιατί αυτή είναι κλεισμένη σε αυστηρότατο κύκλο· δεν μπορεί να δώσει, τέλος, η ύλη την καθυπόταξη του εαυτού της, εις την οποία μόνο το Εγώ, παρ' όλες τις διπνεκείς αντιδράσεις της, κατόπιν μεγάλων προσπαθειών του, κατορθώνει να την υποτάξει.

Δεν μπορεί λοιπόν να είναι πηγή του Εγώ η ύλη.

Αλλά τότε ποια είναι η πηγή; Θα είναι μία Πηγή η οποία να έχει για να δώσει, μία πηγή που να έχει συνείδηση για να μπορεί να δώσει συνείδηση, που να έχει ελευθερία για να μπορεί να δώσει ελευθερία, που να έχει το άπειρο και το αιώνιο για να μπορεί να βάλει τις γραμμές αυτές μέσα στον άνθρωπο. Να λοιπόν πώς υψωθήκαμε διά της μελέτης του Εγώ εις μία πραγματικότητα υπερβατική· υψωθήκαμε στην αυτή Πηγή που μας ανεβάζει διά της μελέτης του Σύμπαντος η επιστημονική Φιλοσοφία· συναντηθήκαμε στην ίδια κορυφή, συναντηθήκαμε στον **Θεό**.

Έτσι έως τώρα στον οριζοντά μας έχουμε προσδιορίσει δύο σημεία, πρώτον: **ερχόμαστε από τον Θεό** και δεύτερον: **είμαστε οντότητες πνευματικές** συνδεδεμένες με ύλη μέσα σ' έναν κόσμο ύλης.

Τώρα μας λείπουν τα άλλα δύο σημεία, δηλαδή «γιατί μας έφερε εδώ στον κόσμο ο Θεός» και «πού πηγαινουμε».

Στα ζητήματα αυτά οι φιλοσοφίες των ανθρώπων έχουν δώσει τόσο διάφορες και αλληλοσυγκρουόμενες απαντήσεις, ώστε ο ερευνητής γρήγορα απογοητεύεται και καταλαβαίνει ότι ο άνθρωπος μόνος του δεν μπορεί να προσδιορίσει τα σπουδαιότερα αυτά σημεία με τις προσπάθειές του. Ο Πασκάλ γι' αυτό είχε φθάσει στο σημείο να πει μια βαριά φράση για την φιλοσοφία «Se moquer de la Philosophie, c' est vraiment philosopher» (Το να κοροϊδεύει κάποιος τη φιλοσοφία σημαίνει αληθινά να φιλοσοφεί).

Στην απελπισία αυτή, ακούγεται μία στεντόρεια φωνή που περιζώνει όλη τη Γη σαν τα κύματα τα ηλεκτρομαγνητικά· είναι η φωνή του Ιησού του από Ναζαρέτ. Διαβάζοντας με καθαρή καρδιά το Ευαγγέ-

λιο και εξελέγοντας τα Διαπιστευτήρια του Ιησού, δηλ. τη ζωή Του, τη διδασκαλία Του, τα θαύματά Του, τις προφητείες και την εκ νεκρών ανάστασή Του, πειθόμαστε καθώς και ο ίδιος ισχυρίζεται, ότι το υπερβατικό μπήκε «εν τω προσώπω Του» στην Ιστορία· ότι ο Θεός, ο δημιουργός του υλικού ήλιου, ανέτειλε και έναν πνευματικό ήλιο για τα μάτια του πνεύματός μας.

Βρίσκουμε ότι ο Ιησούς είναι **ειδικότητα** για να μας προσανατολίσει στην ύπαρξη· είναι ειδικότητα, δηλαδή είναι χρισμένος γι' αυτόν τον μέγιστο σκοπό· είναι «Χριστός του Θεού». Η Ιστορία μας προσφέρει μεγάλες φυσιογνωμίες ειδικευμένες σε διάφορες κατευθύνσεις και έχουμε απόλυτη ανάγκη αυτών όταν θέλουμε να βαδίσουμε στον τομέα ειδικότητάς τους. Για τον ηλεκτρικό φωτισμό πρέπει να καταφύγουμε στον Έντισον, για τα μικρόβια στον Παστέρ, για τον Ασύρματο στον Μαρκόνι· κατά ανάλογο τρόπο και για το μυστήριο του προσανατολισμού μας πρέπει να καταφύγουμε εις τον ειδικό, να καταφύγουμε στον Χριστό. «Ο Ιησούς», έλεγε ο Γερμανός Κάιμ (Keim), «εις το γιγαντιαίο ύψος Του υπεράνω των αιώνων, κάνει την εντύπωση μυστηριώδους μοναδικότητας».

Είναι το «φως του κόσμου» το διεκήρυξε καθαρά και την διακήρυξή Του αυτή δικαίωσε και δικαιώνει κάθε μέρα η Ιστορία. Η δικαίωση αυτή γίνεται από διπλής απόψεως, θετικά και αρνητικά. Θετικά με το να βλέπουμε την πλούσια πνευματική ζωή, την χαρμόσυνη και θριαμβευτική ζωή που παίρνουν από τον Χριστό οι ειλικρινείς πιστοί Του, αρνητικά δε με το να βλέπουμε το σκοτάδι, την εξαγρίωση και τον ξεπεσμό στον οποίο καταντάει ο άνθρωπος όταν στρέψει τα νώτα προς τον Χριστό. Ο αιώνας που περνάμε μας δείχνει δυστυχώς σε ευρύτατη κλίμακα την αρνητική αυτή χρεωκοπία.

Ποιος είναι λοιπόν, με δυο λόγια, ο προσανατολισμός που μας δίνει Ο Χριστός εις την Ύπαρξη;

Μας βεβαιώνει ότι είμαστε δημιουργήματα του Θεού, ότι έχουμε πνευματική ψυχή μέσα σε υλικό σώμα και μας αποκαλύπτει ότι ήρθαμε εδώ στον κόσμο για να δράσουμε σαν ηθικές ελευθερίες, δηλαδή να ασκήσουμε την Πίστη και να πραγματοποιήσουμε την **Αγάπη**, που είναι ενέργειες ηθικές.

Ας αναπτύξουμε την πρόταση αυτή λιγάκι πλατύτερα. Ήρθαμε στον κόσμο αυτό τιμημένοι με το προνόμιο της εσωτερικής ηθικής ελευθερίας. Δεν μας έκαμε ο Θεός «Ρομπότ» αλλά μας έκαμε ηθικά ελεύθερους, γιατί θέλει να έχουμε ηθική αξία και να

ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΣ ΣΤΗΝ ΥΠΑΡΞΗ

Κ. ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΣ - Δρ. Μαθηματικών

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΗ ΣΕΛ. 23

μην είμαστε «ηθικά μηδενικά». Χωρίς δε την ύπαρξη ηθικής ελευθερίας δεν μπορεί να υπάρξει ηθική αξία.

Η ηθική μας ελευθερία καλείται στον κόσμο εδώ να δείξει ανεπιπρέαστη την στάση της απέναντι του Θεού, είτε αναγνωρίζοντας αυτόν είτε αρνούμενη αυτόν, είτε πιστεύοντας είτε απιστώντας. Η Πίστη για να είναι δράση ελεύθερη δεν πρέπει να έχει αντικείμενο ορατό και αισθητό, γιατί τότε θα είναι αναγνώριση εξαναγκαστική και δεν θα έχει ηθική αξία, θα είναι ένα «ηθικό μηδενικό».

Για τον λόγο αυτό η ελευθερία μας στον κόσμο τούτο, για να μπορέσει να δράσει ελεύθερα απέναντι στον Θεό, τοποθετήθηκε μεταξύ φωτός και σκότους για να εκλέξει ελεύθερα. «Υπάρχει αρκετό φως», λέει ο Πασκάλ, «για κείνους που θέλουν να δουν και αρκετό σκοτάδι για κείνους που έχουν αντίθετη διάθεση».

Και δεν είναι μόνο η Πίστη αλλ' είναι και η Αγάπη δράση της ηθικής ελευθερίας. ο Θεός μας έκαμε ελεύθερους για να μπορεί να μας αγαπάει και να μπορούμε κι εμείς να αγαπάμε Αυτόν και να αγαπάμε και τους ανθρώπους.

Η στάση αυτή, που παίρνει η ελευθερία μας απέναντι στον Θεό, είναι για τον Θεό η σπουδαιότερη απ' όλες τις ενέργειες της Ζωής μας και χαρακτηρίζει το πνεύμα και χρωματίζει ολόκληρη τη ζωή του ανθρώπου εδώ κάτω στον κόσμο. Με την ύψιστη αυτή αποστολή ήρθαμε εδώ κάτω στον κόσμο, για να γνωρίσουμε τον Θεό και να συνδεθούμε ελεύθερα με Αυτόν. Ο Χριστός είναι ο μόνος δρόμος που μας οδηγεί εις την φωτεινή και αντικειμενική αυτή σύνδεση γιατί συγκεφαλαιώνει στο Πρόσωπό Του και στο Έργο Του τις θεμελιώδεις αλήθειες του θείου Σχεδίου για τον άνθρωπο, δηλαδή την αγάπη του Θεού, την πώση του ανθρώπου και την θεία Λύτρωση.

Αυτή είναι η σωτήρια ειδίκευση του Χριστού: «... *εγώ είμι ή όδοσ και ή αλήθεια και ή ζωή· ούδεις έρχεται προς τον Πατέρα εί μη δι' έμοϋ*» (Ιωάν. 14/6).

Το να θέλει κανείς να έχει θρησκεία απορρίπτοντας τον Χριστό είναι, καθώς λέει ένας Άγγλος σοφός, σαν να θέλει να κατέχει τη ζωγραφική απορρίπτοντας τον Μιχαήλ Άγγελο και τον Ρέμπραντ να κατέχει την ποίηση απορρίπτοντας τον Όμηρο και τον Γκαίτε.

Ήλθαμε στον κόσμο εδώ, μας λέει ο Χριστός, για να εκδηλωθούμε σαν ηθικές αξίες· ήρθαμε σ' ένα προθάλαμο της αιωνιότητας· ήρθαμε για την Πίστη και την Αγάπη, τις υπέρτατες αξίες χωρίς τις οποίες χρεωκοπεί κάθε ανθρώπινος πολιτισμός· ήλθαμε για την Πίστη προς τον Θεό δια μέσου του Σχεδίου που αποκαλύφθηκε «εν τω Χριστώ». Ήρθαμε για την Αγάπη προς τον Θεό και από κει για την αγάπη προς τους ανθρώπους· αγάπη όχι με γλώσσα και λόγια αλλά με έργο και αλήθεια. Αγάπη με υπηρεσία για το άτομο και υπηρεσία για το Σύνολο· εδώ βρίσκεται η ουσία του ανθρώπινου προορισμού και εδώ βρίσκεται η αληθινή ευτυχία της ζωής: «Ζην» σημαίνει «πιστεύειν και υπηρετείν». Αυτό είναι το τρίτο σημείο του προσανατολισμού μας.

Και τώρα το τέταρτο σημείο:

Πού άραγε πηγαίνουμε; Πάλι εδώ ο Χριστός, που έρχεται από τον κόσμο του υπερπέραν, μας διαβεβαιώνει με τον επισημότερο τρόπο ότι το Εγώ μας αυτό, που είδαμε προ ολίγου ότι δεν είναι προϊόν της ύλης, ότι έχει ομοιότητες με τον Θεό, ότι ήλθε να πραγματοποιήσει εδώ κάτω στον κόσμο τις αιώνιες αξίες – την Πίστη και Αγάπη – μας λέει ότι το Εγώ αυτό δεν μηδενίζεται με τον θάνατο· η Ψυχή χωρίζεται από το σαρκόσωμα και ανεβαίνει με μορφή και οργανισμό αιθέριο στον υπερβατικό κόσμο των πνευμάτων. Μας διαβεβαιώνει ότι η αιώνια ζωή είναι δωρεά του Θεού την οποία μας προσφέρει διά του Χριστού. «*Ο πιστεύων εις εμέ έχει ζωήν αιώνιον*» (Ιωάν. 6/47), και αλλού «... *και εις κρίσιν δεν έρχεται, αηλίά μετέβη εκ του θανάτου εις την ζωήν*» (Ιωάν. 5/24).

Και τώρα, ανασκοπώντας τα αποτελέσματα της έρευνάς μας, βλέπουμε ότι η ατομική μας ύπαρξη πρέπει να προσανατολισθεί στα εξής τέσσερα σημεία του ωκεανού της ύπαρξης:

1^ο) Ερχόμαστε από τον Θεό. 2^ο) Είμαστε πνεύματα συνδεδεμένα με την ύλη. 3^ο) Ήλθαμε στον κόσμο αυτό για να δοκιμασθούμε σαν ηθικές ελευθερίες – για Πίστη και για Αγάπη, και 4^ο) Βαδίζουμε προς απόλαυση της **αιώνιας ζωής**, της ένδοξης «εν τω Χριστώ Ελπίδος».

Αυτός είναι ο κατά Χριστόν προσανατολισμός στον ωκεανό της Ύπαρξης. Με το να θελήσει κανείς να τον αντικαταστήσει με άλλον, θα αντιληφθεί γρήγορα από τα αποτελέσματα ότι έχει πέσει έξω οικτρότατα.

ΥΜΝΟΙ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ*

1

Ευλόγει, ω, ψυχή, τον ύψιστον Θεόν,
όστις σε έφερε στην γην
με ένδοξον σκοπόν.

Σαν την εικόν' Αυτού, θέλει να κάμψ σε,
σ' εγέννησ' η αγάπη Του,
ευλόγει Τον πιστέ.

Για οδηγόν στην γη, για της ψυχής σου
φως,
σου χάρισε τον λόγον Του.
Ω, μέγας θησαυρός.

Κι εκτός των αγαθών, που σου 'δωσε
στην γην,
σου χάρισε με τον Χριστόν
αιώνιον ζωήν.

Ποτέ, βλοπόν, ψυχή, μη θησομονής
Αυτόν,
αβηλά ευλόγει διαρκώς,
ευλόγει τον Θεόν.

63

Ω, ψυχή μου, τώρα ευλόγει
τον Θεόν τον Ποιητήν σου,
τον Θεόν τον Αυτωτήν σου,
της ζωής τον Δωρητήν.

ΕΠΩΔΟΣ

Ω, ευλόγει, και μη παύσης,
τον Θεόν σου και Σωτήρα,
του ελέους τον Δοτήρα
κι αιωνίων οικτιρημών.

Ενθυμού και μη θησομονεί
ότι' ανέβηκε στο ξύλο
του Σταυρού και με το Αίμα
σε ηγόρασ' ο Χριστός.

Με γηυκιά ευγνωμοσύνη
στα ουράνια να κοιτάζης,
και με την καρδιά να ψάβηης
και να βης «Ευχαριστώ».

253

Σ' Εσέ, Χριστέ μου, αφιερώνω
ολόκληρή μου τη ζωή,
τη σκέψη μου και την καρδιά μου
Εσύ, Χριστέ, να κατοικείς.

ΕΠΩΔΟΣ

Καμιά απ' της καρδιάς μου τις πτυχές,
ουδέ τις πηλέον μύχιες και κρυφές,
ουδέν εγώ κρατάω για εμέ,
σ' Εσέ τα αφιερώνω, ω, Χριστέ.

Σε Σέ τη θέηησή μου δίνω

κι ολόκληρή μου την καρδιά,
σε Σέ τα πάντα αφιερώνω,
κυβέρνα Εσύ παντοτινά.

51

Την του Θεού γηυκιά αγάπη,
ανέκφραστη και θαυμαστή,
αρκούντως να την περιγράψη
ανθρώπου γλώσσ' αδυνατεί.
Τον ένοχον τον δικαιοώνει
κι αυτόν τον ασεβή,
τον αθώνει, τον ηυτρώνει
και τον υιοθετεί.

ΕΠΩΔΟΣ

Ω, θαυμαστή, γηυκιά αγάπη,
η θεία και αγνή,
ου διαρκώς θα διαμένης
πάντοτε η αυτή.

Τόσον ηγάπησε τον κόσμο
ο αγαθός ημών Πατήρ,
ώστ' ο Μονογενής Υιός Του
μας απεστάβη ως Σωτήρ,
ίν' ο πιστεύων εις Αυτόν
να μη αποησθη,
ζωήν αιώνιον να έχη
και τέβλος δοξασθή.

Η θαυμαστή αυτή αγάπη
βαθύτατα θα συγκινή,
κάθε ευνώμονη καρδιά
ουδέποτε θα θησομονή
την ένδοξη Αυτού θυσία,
εκεί εις τον Σταυρόν,
την άπειρόν Του ευσηλαχνία
και τον εξηλασμόν.

281

Ψηλά, ψυχή μου, στον Θεό
είν' ώρα ν' ανεβείς,
κι απ' το ποτάμι της Ζωής,
το αθάνατο, να πιείς.

Είν' ώρα τα εγκόσμια
ν' αφήσεις κατά γης,
και πιο ψηλά προς τον Χριστόν,
στο φως, να υψωθείς.

Τράβα τον δρόμο του Σταυρού
που άνοιξε ο Χριστός,
κι εμπρός στον θρόνο του Θεού
θα σ' οδηγήσει Αυτός.

Καθάρισε τα βάθη σου
στο Αίμα του Χριστού
και διάβα με βηνκή στοβή
την πύση τ' Ουρανού.

271

Ανοίξατε ουράνια
κι η γη ασιοπήση,
είν' ώρα προσευχής.
Ψυχή πάρ' τα φτερά σου
και πέταξε στα ύψη
το «ευχαριστώ» να πης.

Από της γης τα βάθη
στην αγκαλιά του Πλάστη
υψώνει η προσευχή.
Ανθρώπινα και θεία
τα σμίγει μ' αρμονία
στην ιερά στιγμή.

Στη γη και στα Ουράνια τα
μυστικά βιβάνια
σκορπίζ' η προσευχή.
Και του Χριστού το Αίμα
τον δρόμο τής ανοίγει
προς τον Θεόν να μπη.

Θυμήσου το μυστήριο,
το Αίμα, το μαρτύριο,
που 'χει για σε δοθή.
Η μυστική σου ώρα
να και σημαίνει τώρα,
γονάτισε, ψυχή.

563

Τι ωραία γίνεται η ζωή μας,
όταν την εμπνέει ο Θεός,
τι χαρά στη συναναστροφή μας,
όταν είν' εν τω μέσω ο Χριστός.
Μόνον η πνοή του Κυρίου
δίνει τη γηυκιά τη χαρά,
μόνον η ουράνια αχτίδα
μας μεταμορφώνει βαθιά.

ΕΠΩΔΟΣ

Ναι, το μυστικό
είναι ο Χριστός.
Είναι ο Χριστός η χαρά μας
και η ηυτρωση είν' ο Χριστός.

Όβλοι με το αίμα ηυτρωμένοι,
αδελφοί εν Χριστώ Ιησού,
με αγνή αγάπη ενωμένοι,
οικογένεια του Ουρανού.
Με το μυστικό της καρδιάς μας,
τη γηυκιά εβπίδα τ' Ουρανού,
ας χαρούμε τώρα εδώ στον κόσμο,
με χαρές και αγάπη Χριστού.

* Ορισμένοι ύμνοι του Υμνοβηογίου των Εβλευθέρων
Ευαγγελικών Εκκλησιών γραμμένοι από τον Κ.
Μεταβηηνό

Σταχυοβιογράμματα απ’ του Κωνσταντί

Ο αγαπητός «θείος Κώστας» αποτύπωνε ταυτόχρονα γραπτά τις ιδέες του, τις από Κυρίου εμπνεύσεις του κατά τρόπο απλό, κατανοητό και Βιβλικά τεκμηριωμένο.

Οι αγαπητοί φίλοι αναγνώστες και αναγνώστριες μπορούν να προμηθευτούν τα βιβλία του συγγραφέα απ’ τις κατά τόπους Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες ή παραγγέλλοντάς τα (είτε τηλεφωνικά είτε μέσω της ιστοσελίδας) απ’ τις Εκδόσεις ΠΕΡΓΑΜΟΣ (βλ. εσωτερικό του οπισθόφυλλου του τεύχους) και από το βιβλιοπωλείο «Ο Λόγος» (Εμμ. Μπενάκη 28, Αθήνα).

Παραθέτουμε τα κυριότερα εκ των έργων του:

- 1) «Το Έργον του Χριστού» (1922). Μετάφραση του Ελβετού θεολόγου Frédéric Godet.
- 2) Η Γαλλική Ακαδημία των Επιστημών περί της Σχέσεως Θρησκείας και Επιστήμης (1932).
- 3) «Στην Έβδομη Κορυφή». Βιβλιαράκι πνευματικού και επιστημονικού περιεχομένου.
- 4) «Ανάλυσις και απολογητική της Επιστολής προς Ρωμαίους. Το Θεϊόν σχέδιον περί ανθρώπου – Τόμος Πρώτος (Κεφ. Α-Δ)», Εκδόσεις Πέργαμος. Ημιτελές έργο του Μεταλληνού που σχεδίαζε να το ολοκληρώσει σε 6 τόμους με εναρκτήριες σκέψεις το 1949. Όμως, δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει το έργο αυτό.
- 5) «Η εμπνευστική», έργο του Μεταλληνού που ολοκληρώθηκε το 1962 περίπου.
- 6) «Το πρόβλημα της Βίβλου», Τρίτη έκδοση 1983 του Ελληνικού Ινστιτούτου της Βίβλου, πρόλογος Θάνου Καρμπόνη.
- 7) «Ο ιστορικός Ιησούς Χριστός και οι συγκλονιστικές αποδείξεις της σωματικής Του ανάστασης». Πρωτότυπη επιστημονική μελέτη επί τη βάσει των Ευαγγελικών κειμένων. Επιμέλεια Γιώργος Παπανικολάου.
- 8) «Ο άνθρωπος και η εξέλιξή του κατά το Θεϊόν σχέδιον», Εκδόσεις Πέργαμος.
- 9) «Σκίτσα από τη ζωή του Ιησού», εκδοτικός οίκος «Ο Λόγος», Αθήνα.
- 10) «Ετι λαλεί...», Ελληνικόν Ινστιτούτο της Βίβλου, 1963 Αθήνα.

Απ’ τα «Σκίτσα από τη ζωή του Ιησού» επιλέξαμε ορισμένες εμπνευσμένες σκέψεις του Μεταλληνού, τις οποίες και δημοσιεύουμε, διατηρώντας τη γλώσσα του συγγραφέα.

ΔΙΑΣΤΑΥΡΩΣΙΣ ΜΕ ΤΟΝ ΘΑΝΑΤΟ

«[...] Την ανακούφισι, τη χαρά και το θρίαμβο που σκόρπισε η θανατοσθή θεραπεία της αιμορροούσης, διαδέχτηκε το απελπιστικό μήνυμα του θανάτου του κοριτσιού του Ιαείρου. Ο Ιαείρος είχε παραστήσει στον Ιησού το κορίτσι του πεθαμένο. Αλλά φαίνεται ότι ο θάνατος ήρθε λιγάκι αργότερα. Η ανθρωπότητα μοιάζει με μια απέραντη κλινική, όπου άλλοι βγαίνουν τραγουδώντας απ’ την πόρτα θεραπευμένοι, ενώ άλλοι την ίδια ώρα οδύρονται κομματιαζόμενοι στο χειρουργείο. Το μήνυμα ήταν γεμάτο απελπισία γιατί η οικογένειά του, τού είχε παραγγείλει να μην ενοχλήσει πλέον τον Ιησού αφού είχε έρθει το μοιραίο. Ο Ιησούς όμως σπεύδει αμέσως να τον βοηθήσει, ενθαρρύνοντας αυτόν απέναντι και αυτού του θανάτου με την θριαμβευτική επιφώνησι “Μη φοβού, μόνο πίστευε!” (Μάρκος 5/36).

Όταν έφθασαν στο σπίτι του Ιαείρου για να αποφύγει ο Ιησούς την επίδειξι και τα βλέμματα περιεργείας – γιατί μονάχα για παρηγοριά και ανακούφισι των πασχόντων ενεργούσε – όχι μόνο δεν αφήκε το πλήθος να μπει στον νεκρού το σπίτι, αλλά και υπεβίβασε απείρωσ το γεγονός διακηρύζας στις μοιρολογίστρες, προτού ακόμα δει το νεκρό, ότι το κορίτσι δεν πέθανε, αλλά κοιμάται: “και κατεγέλων αυτόν ειδότες ότι απέθανε” (Λουκάς 8/53).

Με πόσην πιστότητα αναφέρουν τα Ευαγγέλια υποβιβαστικές λεπτομέρειες που κάθε σπείρα απατεώνων συγγραφέων θα τις έγραφε αντιθέτως! Δεν φοβούνται όμως γιατί λένε την αλήθεια. Κατά τον Ιησούν ο θάνατος εκείνος θα παρουσιαζόταν σαν ύπνος γιατί θα τον διαδεχόταν την στιγμή εκείνη η ανάστασις.

Μονάχα πέντε μάρτυρες πήρε μαζί του ο Ιησούς – τρεις μαθητάς και τον πατέρα με την μητέρα του κοριτσιού – και μπήκε μ’ αυτούς στο δωμάτιο του νεκρού. Γεμάτος γαλήνη και βεβαιότητα προχώρησε, έπιασε το κοριτσάκι απ’ το χέρι και του μίλησε ήσυχα με τη διαταγή: “Κοριτσάκι σήκω!”. Και με τη θεία εκείνη διαταγή νικήθηκε ο θάνατος του σώματος από τον Αρχηγόν της Ζωής, γιατί “ἐπέστρεψεν τὸ πνεῦμα αὐτῆς καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν. Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός” (Λουκάς 8/55). Οποῖαν καταπληκτικὴν βραχυλογίαν ἔχουν τα Ευαγγέλια! Οποῖαν αξιοθαύμαστον απλότητα. Πόσες ραψωδίες θα έγραφε ο Όμηρος για να περιγράψει το καταπληκτικώτατο γεγονός της αναστάσεως πραγματικὸν νεκροῦ! Τίποτε ὅμως ἀπὸ αὐτὰ δὲν παρουσιάζουν τα Ευαγγέλια. Ούτε λεπτομέρειες περιέργειας, ούτε προσπάθειες με πλατασμούς για να πείσουν τον αναγνώστη.

το συγγραφικό έργο του Μεταλληνού



Είναι ωμή και συντομώτατη η αντικειμενικότητας, η Αλήθεια. Ο χαρακτήρας αυτός είναι ίδιος των Ευαγγελίων και μοναδικός στην παγκόσμια ιστοριογραφία.

Στο ζετύλιγμα της ιστορικής αυτής ταινίας είδαμε αλληλοδιαδόχως τον Ιησού να σταματά την θανάσιμη αιμορραγία και κατόπιν να νικά τον θάνατο. Υπό έννοιαν πνευματικήν η ανθρωπότης σήμερα και ιδιαίτερα η αγαπητή μας Πατρίδα, χρειάζονται τον Ιησού. Εάν οι Έλληνες είχαν παραδοθεί στην οδηγία του Ιησού η τραγική εμφύλια αιμορραγία μας δεν θα άνοιγε ποτέ· ο πνευματικός θάνατος που χωρίζει τις ψυχές απ' την άγια ζωή και δύναμι του Ιησού δεν θα μετέβαλλε την ανθρωπότητα σε πνευματικό νεκροταφείο. Αλλ' έστω και τώρα, κατά την τελευταία στιγμή, όποιος μετανοήσει και συνδεθεί εγκάρδια με τον Χριστό θα σωθεί, γιατί δυνάμεις εξέρχεται από του ουρανίου Χριστού και μεταμορφώνει και εμπνέει και σώζει διότι ο Ιησούς είναι "χθες και σήμερα ο αυτός εις τους αιώνας" (Εβρ. 13/9). Αυτός είναι το μοναδικό φάρμακο για τη σωτηρία από της ηθικής εξαθλιώσεως του αιώνα μας.» (Γράφτηκε προς το τέλος του έτους 1949)

ΕΡΗΜΙΑ

«[...] Σε μια ερημιά πέρα απ' την πόλι Βηθσαιδά είχε καταφύγει ο Ιησούς το απογεματάκι με τους μαθητάς του κουρασμένους – γιατί έρχονταν από περιοδεία – για να ξεκουραστούν λιγάκι και οι μαθηταί να φάνε λίγο ψωμί. "... ήσαν γάρ οί έρχόμενοι και οί υπάγοντες πολλοί και ούδέ φαγεῖν εὔκαιρουν" (Μάρκος 6/31). Τα πλήθη όμως, χιλιάδες άνδρες, γυναίκες, παιδιά ακολουθούσαν τον Ιησούν από το πρωί ακούοντας τη διδασκαλία Του και ενεργετούμενοι με τα θαύματά Του, αντελήφθησαν ότι είχε φύγει με καϊκι και έτρεξαν διά ξηράς και τον περίμεναν στον τόπο αποβάσεώς Του. "... και είδον αυτούς υπάγοντας και επέγνωσαν πολλοί και πεζῆ από πασῶν τῶν πόλεων συνέδραμον ἐκεῖ και προήλθον αὐτούς" (Μάρκος 6/33).

Αιώνιος μαγνήτης ο Χριστός τραβάει τις ψυχές που ζητούν τον Θεό, που διψούν το νερό της Ζωής, γιατί αυτός είναι η φανέρωση του Θεού, αυτός είναι ζωή. Ο 20^{ος} αιώνας μας έχει ανορεξία Θεού και αγάπη προς τα παραμύθια. Θα έλθει καιρός, προφητεύει ο Παύλος, "... ὅτε τῆς ὑγιαίνουσας διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται [...] και ἀπό μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοήν ἀποστρέψουσιν, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται" (Β' Τιμ. 4/3-4).

Έτσι ο ψευτοχριστιανός αιώνας μας, φεύγει τον Χριστό, τρέφεται με υλιστικές, τάχα επιστημονικές θεωρίες, σαν τα χαρούπια του άσωτου γιού. Φεύγοντας τον Χριστό, φεύγει της

σκέψεις του Χριστού, φεύγει τις λύσεις του Χριστού και φεύγοντας τις λύσεις του Χριστού, μπερδεύει σε αδιέξοδο τη ζωή των ατόμων, των οικογενειών, των εθνών και την μετατρέπει σε κόλασι: "...ποσάκις ήθέλησα έπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα σου, ὄν τρόπον ὄρνις έπισυνάγει τὰ νοσσία αὐτῆς ὑπὸ τὰς πτέρυγας, και οὐκ ήθελήσατε" (Ματθ. 23/37).»

Η ΑΝΑΓΚΗ ΤΟΥ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ Η ΓΝΩΜΗ ΤΟΥ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΜΕΤΑΛΛΗΝΟΥ

Όταν ρωτήθηκε ο Μεταλληνός για το ακαρποφόρητο έργο ορισμένων στον ευαγγελισμό, απάντησε απλά: «Είναι υψίστη πνευματική και ηθική υποχρέωση η κατάρτηση των υποψηφίων εργατών του Ευαγγελίου. Τα λόγια του Παύλου αποτελούσαν το υπόδειγμα, "και ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται και ἑτέρους διδάξει" (Β' Τιμ. 2/2).»

«Ο Χριστός θα ετοιμάσει τις ψυχές και θα τις οδηγήσει», έλεγε. «Μη βιάζεσθε. Ο Χριστός βιάζεται περισσότερο από μας. Η δική μας βιασύνη έχει εγωισμό για δείξωμε αριθμό. Ο Κύριος προσέθετε τους σωζομένους. Εάν δεν προσέχεις και θέλεις να κάνεις ντόρο θα μπλεχθείς άσχημα. Προσευχήσου, εξαρτήσου από την Κεφαλή. Πήγαινε όπου σε οδηγεί. Δώσε το φυλλάδιο όπου σε στέλνει, μη νομίζεις όμως ότι συ είσαι η Κεφαλή, γιατί πλανάσαι.

Συνατάς έναν άνθρωπο, σωστό σκύλο. Τι θα πει σκύλος; Πας κοντά του και χωρίς να τον πειράξεις σου επιτίθεται. Αυτός δεν είναι για το Ευαγγέλιο, δεν θα του το δώσεις. Μα, θα ρωτήσεις: Τότε σε ποιον θα το δώσω; Όταν έχεις στενή επικοινωνία με τον Θεό, θα σε οδηγήσει Αυτός. Κοίταζε τον Κύριο: έπρεπε να περάσει διά της Σαμαρείας (Ιωάν. 4/4). Και να τα αποτελέσματα που ήρθαν από την συνομιλία του με την Σαμαρείτιδα.

Στους Φιλίππους ο απ. Παύλος πήγε στο ποτάμι και μίλησε σε γυναikoύλες που πήγαν να προσευχηθούν. **Αποτέλεσμα:** σώθηκε η Λυδία και έτσι άρχισε η εκκλησία των Φιλιππων. Όταν κάποιος βρίζει μη του μιλάς. Γιατί να του μιλήσεις; Για να βρίζει περισσότερο; Ο Κύριος προσθέτει τους σωζομένους (Πράξ. 2/47). Πήγαινε αλλού. Εκεί που δεν είναι σκύλος. Εάν εκάναμε αυτά που λέγει ο Κύριος, τότε θα αποφεύγαμε πολλά στραβά κι ανάποδα.»

«Προστάτευε, Κύριε, τους εργάτες σου», έλεγε, «από τη δυσφήμιση του Διαβόλου».

Ο Κώσταντίνος Μεταλληνός που γνώρισα

Συνάντησα για πρώτη φορά τον Κώστα Μεταλληνό στην αίθουσα της οδού Λυκούργου 18 το Φλεβάρη του 1953.

Αμέσως με την πρώτη επαφή που είχε κάποιος μαζί του τον εντυπωσίαζε η προσωπικότητά του και ο πληθωρικός χαρακτήρας του.

Τον διέκρινε η πραότητα, η γλυκύτητα, η γαλήνη, το εγκάρδιο χαμόγελο, η απλοχεριά, η μεγάλη του αγάπη για το πρόσωπο του Χριστού, η εμπριθιεία του στον Λόγο του Θεού, η αφηγηματική απλότητα και πληρότητα με την οποία ανέλυε τις αλήθειες του Ευαγγελίου. Είχε τα χαρακτηριστικά ενός ζωντανού και πλήρως αφιερωμένου χριστιανού. Ήταν άνθρωπος με ανοιχτή καρδιά, έτοιμος να αγκαλιάσει και να βοηθήσει οποιαδήποτε στιγμή τον αδελφό και τον πλησίον του. Ήταν για όσους είχαν ανάγκη μια ζεστή αγκαλιά.

Η αφηγηματική του δεινότητα ήταν τέτοια που θα μπορούσε την ομιλία του να την ακούει με αμείωτο ενδιαφέρον ένας αγράμματος και ένας απόφοιτος πανεπιστημίου. Είχε ιδιαίτερο χάρισμα στον προφορικό λόγο και στη ζωντανή παρουσίαση των αληθειών της Αγίας Γραφής. Οι αίθουσες που πραγματοποιούνταν οι ομιλίες του ήταν πάντα ασφυκτικά γεμάτες. Πολλοί παρακολουθούσαν τις ομιλίες του ακόμα και όρθιοι.

Ήταν τόσο πρᾶος και ήρεμος που είχε γίνει γνωστή η εξής ιστορία.

Σε κάποια συνάντηση στελεχών της εκκλησίας υπήρξε μεγάλη διαμάχη και κόντρα μεταξύ των αδελφών. Ένας αδελφός εξαπέλυσε προσωπική επίθεση προς τον Κώστα Μεταλληνό. Ο Μεταλληνός δεν παρασύρθηκε από την επίθεση που δέχτηκε αλλά διαχειρίστηκε την κατάσταση με πραότητα και πνεύμα Χριστού. Ήταν τόσο η πραότητά του που ο Χρήστος Φραγκόπουλος γύρισε και του είπε, «μα θείε αίμα κυκλοφορεί στις φλέβες σου ή χαμομήλι;».

Ο θεός και η θεία

Ο Κώστας Μεταλληνός και η Αλκμήνη Μεταλληνού, η σύζυγός του, δεν είχαν παιδιά. Το διαθέσιμο χρόνο τους τον αφιέρωναν στο έργο του Θεού και στην στήριξη των αδελφών. Την αγάπη τους και τη στήριξή τους στους αδελφούς την έδειχναν με έμπρακτο τρόπο. Στήριζαν ιδιαίτερα όσους ζούσαν μόνοι τους ή είχαν κάποια βιοποριστική ανάγκη. Ήταν για όλους μας ο θεός και η θεία. Υπήρχε ομάδα αδελφών που για πάρα πολλά χρόνια ο θεός και η

θεία τους σίτιζαν και τους φρόντιζαν στο σπίτι τους της οδού Λαχανά στην Κυψέλη σα να ήταν παιδιά τους.

Λέγεται πως το μόνο παράπονο που είχε η θεία από τον θεό ήταν πως δεν έφερε ποτέ ολόκληρο το μισθό του στο σπίτι. Κάθε φορά που πληρωνόταν το μηνιατικό του, μοίραζε το μισθό του σε όσους γνώριζε πως είχαν ανάγκη καθώς πήγαινε από το Γενικό Λογιστήριο του Κράτους στο σπίτι. Έτσι δεν προλάβαινε να φέρει χρήματα στη θεία.

Αλλά και η θεία ήταν εξίσου απλόχερη. Έβαζε συχνά στις τσέπες των αδελφών βοηθήματα σε αμερικάνικα δολάρια, χρήματα που είχε κληρονομήσει από κάποιον συγγενή της που ζούσε στην Αμερική.

Η αγάπη του, η ευγνωμοσύνη του και ο σεβασμός του στο πρόσωπο του Χριστού ήταν τόσο μεγάλη που όταν στις ομιλίες του αφηγείτο το μαρτύριο και τα πάθη του Χριστού, το αίμα και τη θυσία του Σταυρού έτρεχαν τα δάκρυα στα μάτια του.

Με παρόμοιο σεβασμό πραγματοποιούσε τη μελέτη και την ανάλυση των ιερών κειμένων. Θυμάμαι, πως όταν έγραφε το κείμενο του βιβλίου του «Ανάλυση & Απολογητική της Επιστολής προς Ρωμαίους» είχε αναφέρει σε μια ομάδα αδελφών πως προσευχόταν εντονότατα, κάποιες φορές για μέρες, για να του δινόταν με Θεία έμπνευση η κάθε λέξη που θα έμπαινε στο κείμενο του βιβλίου. Αυτός ήταν ένας από τους λόγους που καθυστέρησε και τελικά δεν πρόλαβε να ολοκληρώσει την συγγραφή του βιβλίου.

Και βέβαια δεν μπορώ να ξεχάσω τον γάμο μας, που πραγματοποιήθηκε στην αίθουσα της οδού Αλκιβιάδου 3, στις 3 Ιανουαρίου του 1961.

Ο Κώστας Μεταλληνός είχε την εξής συνήθεια. Πριν ξεκινήσει η τελετή του γάμου, οδηγούσε το ζευγάρι των μελλονύμφων σε ένα από τα μικρά δωμάτια που υπάρχουν στην αίθουσα της Αλκιβιάδου, κοιτούσε τους μελλονύμφους στα μάτια τοποθετούσε τα χέρια του στους ώμους τους και προσευχόταν για το ζευγάρι.

Αφού λοιπόν προσευχήθηκε, με κοίταξε και μου είπε, «βρε Κώστα εσύ είσαι γαμπράραρος!».

Αυτός είναι ο Κώστας Μεταλληνός που γνώρισα.

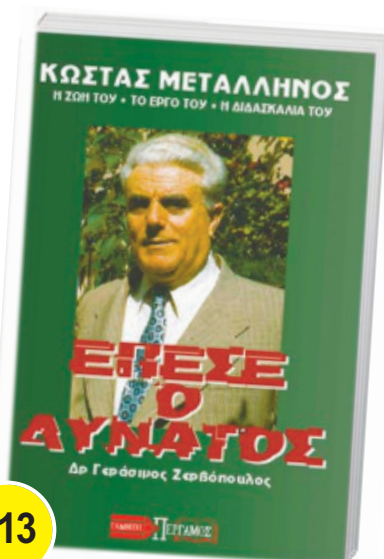
Γλυκός, πρᾶος, εγκάρδιος, απλόχερος, ανοιχτόκαρδος. Ένας άνθρωπος πλήρους αγάπης, πίστης και αφιέρωσης στο πρόσωπο του Χριστού.

**Κώστας Γρηγοριάδης.
Χαλάνδρι, Νοέμβριος 2022**

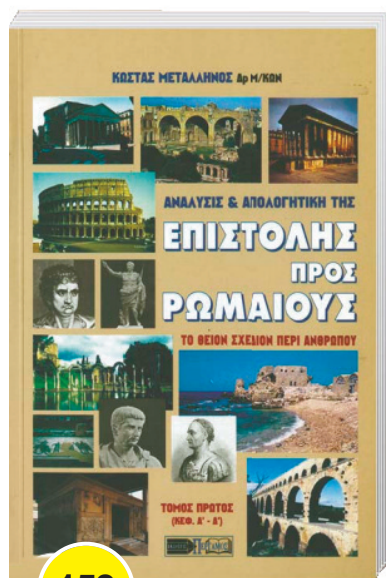


32

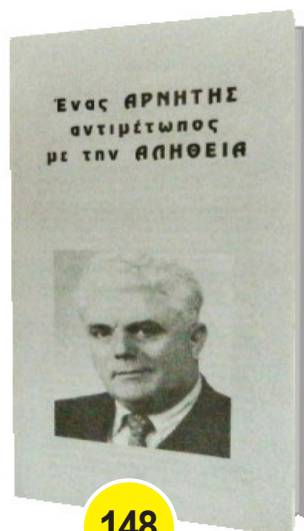
213



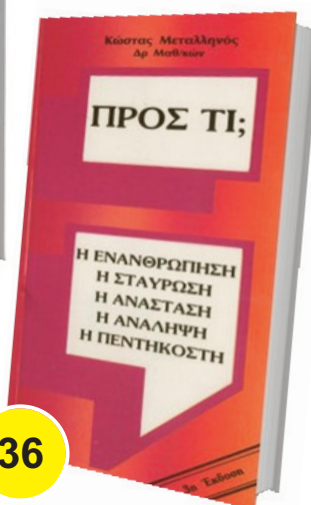
35



152



148



36



235

Το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ευχαριστεί όλους τους αδελφούς και αδελφές, καθώς και εκείνες τις Ελεύθερες Ευαγγελικές Εκκλησίες του εσωτερικού και εξωτερικού, που συνεισέφεραν οικονομικά για τις ανάγκες του περιοδικού.

Επίσης, γνωστοποιεί σε εκκλησίες και φίλους που επιθυμούν να λαμβάνουν το «**Ελεύθερο ΒΗΜΑ**» ότι μπορούν να το ζητήσουν στην ηλεκτρονική διεύθυνση:

giannisgrizos@yahoo.com ή στη διεύθυνση:

Ιωάννης Γρίζος, Παπαδιαμαντοπούλου 168, Τ.Κ. 15773, Ζωγράφου

ΟΠΟΙΟΝ ΕΡΓΟΝ ΕΚΑΜΕ Ο ΙΗΣΟΥΣ ΓΙΑ ΜΕΝΑ

Οποίον έργον έκαμε
ο Ιησούς για μένα,
εις τον Σταυρόν ανέβηκε
κι επιήρωσε με Αίμα.
Οποίον έργον έκαμε
αμαρτωλούς να σώση,
να τους σκεπάση απ' την οργή
και χάριν να τους δώση.

Εις τον Σταυρόν ανέβηκε
τα φίτρα να πληρώση,
τον άνθρωπον με τον Θεόν
να τον συμφιλιώση.
Αφήκε την μορφήν Θεού
κατέβη απ' τα ουράνια
κι ως άνθρωπος εδώ στη γη
έζησε στην αφάνεια.

Αντάλλαξε με τον Σταυρό
τον ένδοξόν Του θρόνο,
τη φάτνη με τον ουρανό,
τη δόξα με τον πόνο.
Οποίον έργον έκαμε,
οι άγγελοι θαυμάζουν,
τα χερουβείμ εκπληίττονται
κι αμαρτωλοί δοξάζουν

Κωνσταντίνος Μεταβληηνός